

Grandpierre Attila írásai

*A szerző köszönetét fejezi ki az anyag
begépeléséért és szerkesztéséért
Gáll Erikának és Galántai Dávidnak.*

TARTALOM

Az élet szerelme

Ember és Világegyetem

A lélek és az elektromágnesesség

Társas hatás

A bioelektromosság tudományának eredményei

A Világegyetem mindnyájunkat érintő, megfejtetlen talányai

Az élet szerelme

Csak a végtelenség végzetes erejű, gáttalan vonzásában szabad élni, hogy elménket a legmagasabb eszmények felé tágítsa, elme-eszméltő eszmék felé, a lélek végtelen szabadsága felé. A csoda közvetlen erejében vágyok élni, a Hold, a csillagok, a Nap tündöklésének mély, emberi szerelmében, borzongató, mágikus kiteljesedésében, az élvezet égető, örömmámoros szenvedélyének futótüzében. Elmerülni a világ mélybe rántó, kozmikus sodrásában, a tenger végtelen, opálos ragyogásában, a vágtazó ló hátán átélt szabadság korlátlan mámorában. A természetes, gyerekkoromtól sóvárgott élet a Természetet átható emberi szellem mágikus szötteéséből ragyog fel, ahol a Hold, a csillagok, a Nap - a világ húsát teremtő mély, titokzatos csodák gyermekei.

Érzem, itt lüktet bennem, hogy csak életre-halálra szóló életet érdemes élni, természetes életet, ahogy a Természet is a lét és nemlét ellentétes erőinek érintkezésében, egymásra játszó, vadászó táncában lüktet. A Természet méhében ott lüktető, szülő erő is olyan, mint amit belül érzek: a semmi és a valami létre-nemlétre, a Mindenség értelmének tétjére menő játszmája hív folyton életre. Jó, hogy az élet határán, a tudatos lét határán megjelenő embernek is csak életre-halálra, tudásra-nemtudásra menő életet érdemes élni. Ha ilyen élet borzongat, csak akkor érzem meg a Természet legbensőbb erejét, borzongató varázserejét, és érzem, legmélyebb, egyetlen lényegem erre hajt, efelé ösztökél folyton. Ezért vágyom arra, hogy a félvállról élt élet helyett a legmagasabb eszményekért éljek szilaj, vad, és zabolátlan életet, gyújtó szenvedéllyel, amelyet a csoda bűvös ereje hajt a belső eszmények felé. Életet, amely végtelen erővel tart, tartja legmélyebb emberi mivoltomat. És ad, igazi emberi ragyogást ad, hogy ettől a bensőséges, ünneplő ajándéktól belső öröömöm, emberi mivoltom nyílik meg, ráébredek, és bensőm megtelik emberi, természeti életerővel, az élet bűvös italával. Mintha hatalmas barát, társ-lény eszmélne fel, derengene fel mélyemben. Bensőm emberi húsa fényt kap, tündökleni, ragyogni kezd, valósággal újjászületni, testet ölteni. És élni kezdek végre, vágyani, életre, igazi életre vágyani, teljes, végzetes erővel, emberi életre elszánt erővel kiteljesedni, megvalósulni. Kiállni a bennem élő eszményeinkért. Érzem, ezekért az eszményekért a halált is vállalni tudom, mert tudom, hogy valójában csak így, végsőkéig elszántan, végsőkéig tisztázva, végső egységességben érdemes élni, az élet egészének, tiszta fényének jegyében, amely nélkül az élet széteső dirib-darabok egyvelege, más, az élet ellen irányuló akaratok megvalósulásának terepe. Mintha életünket felkínálnánk rosszakaróinknak, hogy éljék le helyettünk.

Egy igazi, természetes, mindenre elszánt életet valójában a halál sem érint. Hiszen még ha ellene is támad, akkor sem érinti meg lényegét, egységes, belső fényét nem hazudtolja meg, legfeljebb kioltja az adott őrállomáson. De az ilyen halál is alárendeltetett a Természet törvényeinek, márpedig ha mi magunk a Természet törvényeiért, legbensőbb magjáért élünk, akkor az ilyen életet kioltó halál valamiféleképp a magasabb Természet akaratának kell legyen alávetve. A halál csak akkor válik égetővé, pokolivá, ha természetellenes, ha értelmetlen vagy rossz célt szolgál. Különösen akkor, ha a vészhelyzet is természetellenes, ha az ellenünk támadó ember az életgyűlölet, az embernélküli, természetnélküli élet, a hatalmi érdekek akaratára állt át. És ez az, ami nap-mint-nap olyan szembetűnő. Úgy érzem, bár látszólag, kívülről, még minden szinte ép, de belül, csak épp észrevétlen, lassan rág egy alattomos erő. Épp annyira lassan, hogy ne tűnjön fel, de annyira egyöntetűen, hogy szinte természetesnek, kikerülhetetlennek, törvényszerűnek hasson. Érzem, félek, félek, hogy ma már emberi mivoltunk folytonos vészhelyzetben él. Az élet szeretetét annyira talajtalanná, felszínessé, sekélyessé teszi a mai világ, olyan járványszerű, tömeges a lélek-kiürülés, hogy már nemcsak rólam

vagy rólad van szó, nemcsak egyéni életünk felmutatása veszíti el lassan arcát, kifejezését, mondanivalóját. Rágondolni is rettentő, hogy ha egyre többünk élete veszíti el tartását, akkor a Természet akaratának érvényre jutása kerül veszélybe. Ilyen vész helyzetben még egyéni életünknel is fontosabb, hogy eljussunk benső világunk romlatlan, természetes erőihez, és felélesszük őket.

De még a vész helyzetben élő emberiség korszakában sem válik mindig pokolivá a halál jelentkezése, érintése. Hiszen a halál finomabb formáiban jelen van mindennapjainkban, együtt él velünk, betegségeinkben, szenvedéseinkben. Ilyenkor ismeri csak fel a beszűkült, a haláról tudomást venni sem akaró elme, hogy ez a mindennapi kis-halál, a betegség és a szenvedés mennyire segítő szárnyú természeti erők valójában, és hogy valójában bennünket kérnek, készítenek arra, hogy magunk váljunk gyógyító és gyógyulni képes erővé. Ilyenkor értjük meg, hogy a természetes halál valójában baráti szárnyú, orvosló, tanító erő, barátként tesz-vesz körülöttünk, bennünk minden nap, gyógyító betegségekkel, gyógyító szenvedésekkel jelezve az egyéni életünk határain túli világ nem halotti, hanem testvéri természetét.

Emlékszem, és érzem, mennyire vonz, ahogy az igazi, végzetes, természeti életben, szenvedélyes élet-szerelemben kibontakozik az emberi, állati, növényi arcú, emberlelkű, tündértestű világátható legmélyebb, legtisztább erő: a nemiség. A születetten nemességet, lelki tisztaságot őrző és újjászülő erő, a nemiség nemcsak bennünket, embereket hajt, de áthatja az egész Világegyetemet örületes-tündökletes, égető és megtisztító tüzével. A nemiség lélek-ereje a világhús legbensőségesebb héja, a csak tündérujjakkal érinthető világ, lelkiségünk legkényesebb tartománya, amely maga a nemesedés élvezetességének elve, a nemesebbé válás vágya. Látod te is, hogy ez a sokat vádolt nemiség valójában, eredetileg éppen a világ ártatlanságának elve, hiszen a világ lényegének legbensőségesebb, leggyengédebb, legtüzesebb tartományát élte. A természetes, tiszta nemiség a legnemesebb eszményt látja a világ középpontjában, és ha így látsz, a világ legbensőségesebb lelkisége válik a világ legmélyebb alapjává. Hát nem fura? Épp a tiszta, természetes nemiség a világ büntelenségének bizonyítéka, mert ez minden világok legfontosabb világának, a lélek világának középpontjába a nemességet állítja, a nemiség fölemelő, érzésekkel tisztító erejét. A gyermeki, fiatal lélek még érzi, hogy a szerelem minden lény legszentebb, legféltebb, legemberibb titka, és legszemélyesebb életvilága. A szerelem az, ami képes megmutatni a világ legmélyebb, alap-titkát, azt az eleven titkot, amit mindannyian magunkban hordunk, és amely minden nap bennünket ösztökél, szerelemre hív, szólít, arra kér, sarkall, tüzel, hogy hallgassunk lelkünkre, hallgassunk a bennünk élő eszményi társ hívó szavára, lelkünk ismerje meg, hogy életünk arra való, hogy szemben az idegenkedő, látszat-biztonságra, a rövidlátás bölcsességének álarcában valójában önmegtagadásra tanító mai szemlélettel, mi mégis életre-halálra legbensőbb eszméink mellé álljunk, és merjünk ragyogni, élni, szeretni, tisztává, káprázatos örömmé válni, merjünk vágyani valódi életünkre, és merjünk szenvedni is érte, ha kell.

A tündérien tiszta nemiség több, mint aminek hiszik, hazudják: a világnak az ég felé hajtó szerelem az egyetemes titka, mert minden létezőben benn ott él, ez az a világcsoda, amelyről mindenki hallott, de senki sem értett meg, amely őrzí titokzatos természetét, és amely ezután is őrizni fogja, mert csak személyes létünkben él igazán. Ez a nemiséggel áthatott világszerelem, ez a megtagadott, eldurvított, megvetett, bűnösnek bélyegzett világerő, ez a világteremtő szerelmi erő az életerő maga, az élet élni vágyásának ereje, az élet jobbá, nemesebbé, különbbé válásának ereje, valójában a világ egyetlen természeti alapja, amelyen minden más felépül, s ezért ennek titka felfedi az összes nagy világtitkot, felfedi a világ lelkiségét, a halál baráti, segítő arcát, a tengerben rejlő végtelenség női báját, a Hold tündérpalotájának hívó, belső hangját, lelki hívogatását, a Nap titokzatosan érkező életközpontjait, fény-csomagocs-

káit, amelyek magukban foglalják kis csomagocskákként, hátizsákokként, háti-állatokként a Világegyetem összes lelkének, szellemének sivalkodó, aranyló, parányi lényét.

Mintha egy oroszlan lenne a barátod, úgy eszmélsz elmédre, és betekintesz a pazar, lélekkel csordultig töltött csillag-kastélyok mennyei lakomának eseményeibe, a kacsalábon forgó, perdülő csillag-várták terített asztalain álló kupák bűvös élet-folyadékaiba, és ezzel lelked megízleli az örök élet italát, betekintesz a csillagok messzeható lélektükreinek világába, csillagszemű örömtüzeikbe, s hallod az álmovilág partjaira kikötött ladikok loccsanásait, hallod az álm valósággá válásának kísérő hangjait fizikai füleddel, és előmlik a bűvös kék tűz ereidben, égetve, lángolva, sebesen, szédítő távolságokat vetve. A világszerelem lönyihogásként kibomlik benned, és érzed, valójában szellemi lény vagy az idők véghetetleniségében.

A szellemi szél az a belső szél, amely egész lényedet átfogja, legyél kő, napraforgó vagy holdra vonító farkaslegény, a szellemi szél az, amely átfogja lényedet, amely irányt ad, ó ember! Hogy mennyire tud ez a szél, mennyire tudja, amit tudni kell, amit tud az élet, amit tudott valaha is. Ez az a szellemi erő, az a szellő, amely minden molekulára kiterjedően átrendezi irányultságodat, életedet, minden molekulád belső képzelet-kastélyaiba berepíti a hírt, amik a szándékaid. Ha szereted molekuláidat, igyekezz jó elhatározásokra szert tenni, mert ők tudnak sok mindent arról, amit te talán nem tudsz már, és amit közvetlen közélről látnak, mert ott élnek, nem egy biliárd-golyó rengetegben, hanem a természet igazságának csodaszerű, közvetlen közelében.

Sokkal jobban fájhat, mint ahogy az benned tudatosul, ha engedsz a sodrásnak, és te is a természetellenes élet mellett döntesz. Hány és hányféle döntés, szellemi irány tűzi ránk szelét, zászlóját nap mint nap. Napjaink végén sokszor úgy nézünk ki, mint egy csatahajó, amelyik egész nap legalább ezer irányba akart elindulni, vagy egész nap arra haladt, amerre sodorta a mai világ szele. Milyen érzés? Milyen érzés, amikor végül jellegtelenné válva, a hajókapitányok már nem jelzik a világszelet, nem adják maguk a belső irányt, a világszellem kihuny bennük, s a romló társadalom csapásai alatt lassan, egyenként megrohadnak? S ezután egy furcsa, az élet világától rohamosan távolodó világszélben sodródnak a recsegő-ropogó, éveik embertelen terhe alatt összeroppanó világhajók, az élet megcsúfolására, ha nem állunk át az élet bennünket továbbra is hívogató, tündéri ragyogás felé hívó akaratára.

És ahogy életünk akaratára eszmélünk, a lelki nemesség eszméje újra feléled, mert belső irányítottságaink miriádnyi, egymásnak ellentmondó beállítottsága zavart okoz, feszültséget teremt, egymásnak ellentmondó akaratok képtelen halmozódását, és ebben egyedül a nemesség eszméje képes újra egészséget, épséget adni. Mert a nemesség olyan cselekvés, amelyben saját belső irányítottságunk egységes és összhangzó, amelyben a belső irányítottságok a legmélyebb természeti létalapból, a világragyogtató nemiségből, a nemtelenség ellentétéből, az életszerelemből, az élet-eszmeiségbe, eszményiségbe szerelmes lelkiségből fakadnak, legmélyebb természeti alapjukon szerveződnek, és ezért a legkisebb irányok, részbeállítottságok is összhangzóvá válnak. Összhangzóvá válik lelkünk, mint egyetlen hatalmas, zenei hangszer, amely a Természet létszerelmének zenéjét játssza. Akárhogy is, a nemtelen éppen attól nemtelen, hogy saját természeti lényegét tagadja meg, zülleszt le alacsonyabb életszintre. A nemtelen éppen azért nem tud se igazán tüzes, se igazán gyengéd lenni, mert belső irányai ellentmondóak, feszültek, zavaróak, és így nem jut el az önmagában égő természeti tűz közelségéhez, se addig a belső összhangig, amelyben az apró rezdülések az egész kifejeződései. A nemtelenség azért sötét, mert egyre durvuló felszíne egyre kevésbé adja át a belső tűz fényét, a nemesség világító, életreható fényvel kisugárzó fényét, amely mégis az egyetlen világfény maradt mindmáig, amíg lelkünkben még él a tűz, a lélektűz, az életszerelem egekig ható, lelkünk legmélyéről fakadó életvágya.

A zenében még él a világlélek, és a zenében épp az a mámorító, hogy egybehangzó, összhangzó, egyetlen egységes szellem zenéje, belső iránya, és épp az a zenében a végsőkéig mámorító, ha ez a belső irány a Természet, a Világegyetem szellemiségének az iránya, ha az ember természeti létiránya, ha az friss, élnivágyó, nemes vágy, amely legmélyebb belső világunk érzékeléséből, érzékelésével átélt élményből fakad.

Hallgatom a VHK most születő zenéjét, nemsokára énekelnem kell, még azt sem tudom, mi is akar lenni, amikor már felfogom a zenében élő szellem érintését, és megborzongok, mert szédítő távlatokban él ez a szellem, s ahogy átadom magam s fölelevenedik bennem, érzem, hogy az érzés csontjaimat hasogatja, mint mikor magas lázam van, és életem veszélybe kerül, és érzem, hogy kékes színű szellem mozdul meg bennem, hasogatja csontjaimat, és elindul, bűvös kék folyadékkal töltve meg csontjaimat, s egyszer csak fölfelé illan, az ég felé. Érzem, mintha hajszálvékony áttetsző csövön át tartaná csontjaimmal a kapcsolatot, s felillan az egekbe, a csillagok közé, s onnan zenél vissza hozzám. A zene hullámozása ingatja ezt a hajszálvékony kék csövecskét, ez hajladozik bennem, s ettől a hajladozástól, amely lelkem legkényesebb tartományainak közepén fut át, azokon a tartományokon, amelyeket mindmáig érintetlennek őriztem meg, s amelyek most közvetlen veszélybe kerültek, ha nem törődök velük, életem végveszélybe kerül, érzem. Ezek a legkényesebb, legközpontibb tartományok, amelyekről azt se tudtam, hogy ennyire kényesek, fényesek, most olvadozni kezdenek, hajladoznak, s minden mozdulatokkal elmém működési törvényei átalakulnak, elmém szélesebben tágulni kezd, örületes sebességgel, félő, hogy beleőrülök, s közben örületes erejű váratlan boldogság csap meg, egy hihetetlenül csodálatos szerelem, de vajon kibe vagyok szerelmes? ebbe a zenébe? vagy magába az életbe? A parányi kék üvegszálon függ életem, elmém, szerelmem, attól hogy a zene hogyan mozgatja, miféle fuvallatokat indít el, s ahogy mozgatja, lelkem olvad, elmém látni kezd, olyan világot, amit eddig a bedeszkázott látóhatárok között nem tudott meglátni. Bizonyára látomásaim vannak, csak éppen ezek a látások a legvalóságosabbak, látom a csillagokat, az égi világ egységét, ahogy átfut éppen lelkem legféltettebb központján. Lelkem minden titka, nem is ismert zugai táncolni kezdenek, rezegnek, párolognak, ujjonganak. Hirtelen bűvös-kék szellő lódul meg a messzi tájból. Egy könnyed átkaroló mozdulattal, egy tündér-köpönyeg kanyarításának mozdulatával átkanyarodik még messzebbre, majd hirtelen vissza, egyenesen felém, szédítő sebességgel, rám, már el is kapott, istenem, mindjárt szétszakadok, de nem, pehelykönnyű lettem, elkap s mint égi pelyhet magával emel egy könnyed légies mozdulattal, kicsit bedőlve, átdob a csillagok közé, azt se tudom, hol vagyok, ez is csak egy látomás?

Átváltok lelki érzékelési üzemmódból az iparosított látási üzemmódba. Itt vagyok a próbaterebben, zúgó fejjel, éppen énekelek. Felkavar a zene. Olyan szerelem szólal meg benne, amire mindig vágytam. Talán ezért van ennyire nagy hatással rám. Hatása nem múlik. Tart. Tart. Engem magam is tart. Életben tart. Egy igazi, magasabb életben. Egy értelmes életben. Lélekben tart. Legmélyebb lelkemmel ajándékozott meg és ezt a lelket tartja bennem.

Sétálok az utcán, várok egy lányra. Minden zajra, neszre érzékenyebb vagyok, vagy látomásaim vannak, vagy csak képzelődök. Egyszer csak felnézek az égre. Furcsa hatással van rám a Hold látványa. Alig látszik a sötét felhők mögül, de van benne egyfajta határozottság, egyfajta váratlan figyelemre parancsoló, odaadásra készítő nyugodtság, eltökéltség. Hosszan nézem. Felhők futnak el előtte, úgy, hogy csak teteje látszik ki, mintha egy óceánon utazna, úszna a Hold teteje, mint egy önálló holdcsónak. De ki az utas? Ebben a pillanatban a Hold teljesen eltűnik a hirtelen előkerült sötét fellegek alatt, **ÉS ÉN ÉRZEM, HOGY SZELLEMEM KIUGRIK AZ EZER ÉVEK MILLIÓ ÉVEK ÓTA OTT DERMEDŐ ÁLLAPOTBÓL ÉS SPIRÁLIS PÁLYÁN FELÉM TART.** Megérkezik. Jó érzés, jó a bizonyosság. Mintha fel-

töltöttek volna tudással, merészséggel, érzéssel, végtelenséggel. Jó így élni. Szellemem velem tart.

Nézem a Duna-partot, a messzeségbe átívelő hidat. Hallgatom neszeit, nézem látványát, töltekezem, sütkérezem a boldogságban. Érzem, ahogy emelkedik-halkul a híd hangja, a híd zenéje. Észreveszem, hogy a hidat egész hosszában egy szellem tartja, hozzábújva, köré tekeredve, halvány kék színben áttetsző belső ragyogással. És tartja. Tartja a hidat. Tartja, s mert szorosan tartja, ünnepélyes bensőségességben, zengeti, zsongatja, hangulatba vonja, játszva felerősíti hangjait, hang-szökőkútjait, s visszahalkul szédítőn. Mint egy hang-szökőkúton játszó gyermeki lélek, aki tudja, mindenki hallja, de senki sem veszi észre, ott játszik az emberek tudatküszöbén, feltűnik, s eltűnik. Igen, ez az, ezért hívták a régiiek a szellemeket tündéreknek! Mert a tündérek folyton incselkednek velünk, létüket csak akkor és csak annak mutatják meg, akinek élete ünnepélyes végzettségbe nyílt ki. Tünemények csak a tüneményes életben jelentkeznek. De mindannyian tünemények vagyunk, amíg el nem felejtjük.

A Duna egész hosszában szellem fekszik, ameddig ellátok. Könyöke, háta, mint hatalmas kádban, kitámaszkodik félig a partra. Zavartalan könnyedségben terpeszkedik, vidáman, hetykén körülnéz. [...] sejlik a víz, s ez az időtlen szellem az időtlenség mézével folyik lelkemben.

A szerelmes is csak ezért szerelmes, mert az ünnepélyessé kibomló, felerősödő élet előhívja a bennünk lakozó szellemet, és a szellem izgalomba jön, s elkezd sejtjeinket, génjeinket zsongatni, szökőkutakként használni, amiből a világ lelke, szelleme szökik ki, énekelve, táncolva.

Szellem vagyok. Lehet, hogy most születtem. Szellem vagyok, és én is csak azt akarom, mint minden szellem: a természetes élet mámorát.

tündérlány

dévlány
 dévlány
 tündérlány
 dévlány

ó csillag
 ó csillag
 zenéd hallom zenéd hallom
 emeletes meshajó emeletes meshajó
 ugró táncom az ám a jó! ugró táncom az ám a jó!
 zseniális ennivaló! lelket töltő ennivaló!
 holdak tánca szemed mélyén! holdak tánca szemed mélyén!
 mi mozog a szoknya alatt? mi bújik a szoknya alatt?
 kis kíváncsi az is maradsz! kis kíváncsi az is maradsz!
 füst utánam ami marad! füst utánam ami marad!
 muzsikával simogatlak! muzsikával simogatlak!
 énekszóval hasogatlak! énekszóval hasogatlak!
 sült kolbászok lágy illata! sült kolbászok lágy illata!
 szomszéd néne kisebb lánya! szomszéd néne kisebb lánya!
 világszépe eszemadta! világszépe eszemadta!
 ha a szemed reá veted! ha szemed reá veted!

a sok leányt felejtheted! a sok leányt felejtheted!
 zsumma zsumma dínom dánom! zsumma zsumma dínom dánom!
 hajbókoló leányálom! hajbókoló legényálom!
 zsumma zsumma szikra szikra! zsumma zsumma szikra szikra!
 pattanj fel a lovoidra! pattanj fel a lovoidra!
 égi hátú farkas koma! égi hátú farkas koma!
 zsumma zsumma zsumma zsumma! zsumma zsumma zsumma zsumma!
 zsemleszájú picic babám! zsemleszájú picic babám!
 hogyha akarsz gondolj reám! ha nem akarsz gondolj reám!
 azonnyomban megjelenek! azonnyomban megjelenek!
 szép álmomat eléd teszem! szép álmomat eléd teszem!
 lépj most be az álmaimba! lépj most be az álmaimba!
 emlékezz a szavaimra! emlékezz a szavaimra!
 zsumma zsumma zsumma zsumma! zsumma zsumma zsumma zsumma!
 szedd a lábod magad alatt! szedd a lábod magad alatt!
 kelepelő kalap alatt! kelepelő kalap alatt!
 jobb fejemet leemelem! jobb fejemet leemelem!
 bal fejemet mellé teszem! bal fejemet mellé teszem!
 égi lángom eléd toppan! égi lángom eléd toppan!
 lelke mélyén lángom fakad! lelke mélyén lángom fakad!
 hegyek csúcsán lángom fakad! hegyek csúcsán lángod fakad!
 örömtüzem mezőn gyullad! örömtüzed mezőn gyullad!
 mindenfelé tűzünk gyullad! mindenfelé tűzünk gyullad!
 ez a világ hajtókarja! ez a világ hajtókarja!
 csillagerő benned hajtja! csillagerő benned hajtja!
 hajtja hogyha akarsz látni! hajtja hogyha akarsz látni!
 hogyha tűzzé akarsz válni! hogyha tűzzé akarsz válni!

 tündérlány!
 mondd, hol jársz?
 hogyha meghallod a dalom, hogyha meghallod a dalom,
 ugorj elé, azt akarom! ugorj elé, azt akarom!
 emeld reám tekinteted! emeld reám tekinteted!
 ölelj át és gyere velem! ölelj át és gyere velem!
 hej te égő veszedelem! hej te égő veszedelem!
 tündérlány gyere velem! tündérlány gyere velem!
 tündérlány táncot járok! tündérlány táncot járok!
 a távolságon átkiáltok! a távolságon átkiáltok!
 kristálytisza álmod titka! kristálytisza álmod titka!
 a szívedet megindítja! a szívedet megindítja!
 tenger árad hangod csendül! tenger árad hangod csendül!
 és a szívem belerendül! és a szívem belerendül!

Ember és Világegyetem¹

A Világegyetem fogalmába minden létezőt beleértünk. A mai materialista tudomány azonban csak anyagi létezőket ért a Világegyetem fogalma alatt, a szervező és tudati tényezőket másodlagosnak, mellékjelenségnek minősíti. De ha a szervező tevékenység kiterjed a Kozmosz egészére és minden nagyobb egységére, a galaxisokra, a Naprendszerre, a Földre, a bioszférára, akkor ez a **szervező tevékenység** még lényegesebb, mint a létezők anyagisága, **pillanatnyi adottságai**. Ha felnézünk az égre, a csillagok miriádját látva egy pillanatfelvételt kapunk a Világegyetem egy szeletéről. Értelmünk számára lényeges tudni, hogyan fejlődik, változik az idők során ez a világ, **miféle természetű** a benne működő szervező tevékenység. A Világegyetem egészének, mivoltának a benne működő és tetten érhető szervező tevékenység a mélyebb lényege. Az, hogy miféle fogalmat alkotunk a Világegyetem természetéről, vak erők vagy egy szervező tevékenység által irányítottak, élők vagy élettelenek tartjuk, és hogy belső világunknak és az emberiségnek látjuk-e kozmikus rendeltetését - mindezek alapvető kérdések, amelyek meghatározó szerepet játszanak életünk egészének alakításában.

Gondolkodásunk végső kereteit a Világegyetemről és az Emberről alkotott fogalmaink határozzák meg. Ha az Univerzumot egy élettelen, passzív anyag halmazának tartjuk, akkor életünk csak a Kozmosz lényegtelen mellékjelensége, amely önmagában egyfajta illúzió. Ha az anyagot élettelennek tekintjük, a materialista világkép következetes végiggondolása nem hagy helyet a szabad akaratnak, a gondolat öntevékenységének. És mivel a materializmus mai meghatározásában az anyagfogalom az élettelen létezés szinonimája, ezért ha a Világegyetem élettelen, ha a tudat működése általa befolyásolhatatlan folyamatok által meghatározott, akkor nem érdemes gondolkodnunk, hiszen gondolataink csak objektív, tőlünk független folyamatok és törvényeik következményei. A következetes materializmus sugallata szerint tehát tetteinkért sem lehetünk felelősek. De ezt az érvelést megfordítva, a rosszat a javunkra fordíthatjuk: ha felelősek vagyunk tetteinkért, a materializmust nem fogadhatjuk el!

Az élettelen anyag fogalmának helytálló mivolta külön kérdés. Mi van akkor, ha az anyag valójában aktív, öntevékeny, önszervező és önfejlesztő képességekkel rendelkezik, és ha mi ezekkel a képességekkel akaratumkkal vagy akaratlanul rendelkezünk, és ha mindezt a tudomány mérésekkel is bizonyítani tudja? De lehet-e az anyag valójában aktív, nemcsak puszta filozófiai, a valóságtól elvont tétel mondja ezt?

Világos, hogy ha az anyagot mint a külső érzékszerveink által érzékelt testi, tárgyi valóságot fogjuk fel, akkor az anyag olykor élők (pl. oroszlán), olykor élettelenek (pl. szikla) tapasztalható. Azonban még az élő anyag is megközelíthető egy teljes alávetési, akaratumknak alárendelési szándékkal, ami minden önálló aktivitást igyekszik kiiktatni. Ez az abszolút hatalom alárendelés, ha elsődleges és uralkodó szemponttá válik, a külvilágot már élettelennek fogja fel. Ez az alárendelő szemlélet a követ, a hegyet, a felhőt, az esőt és az oroszlánt is élettelennek, csupán szilárd, gáznemű vagy súlyos anyagtömegnek, tárgynak, gépezetnek fogja fel. A tárgy fogalma megegyezik a mai fizika valóságtól elvont „zárt rendszer” fogalmával. Zárt rendszer alatt értünk egy olyan rendszert, amelyet belső folyamatai határoznak meg, és amelyen a külvilág hatásai egyenként, modell-szerűen, próbatestként vizsgálhatók. Zárt rendszerről tehát csak akkor beszélhetünk, ha a rendszer és a külvilág két különálló jelenségkörként vizsgálható, amelyek között csak egyes, egymástól elkülönített csatornákon

---

¹ Megjelent: Természetgyógyász Magazin, 1998 június

áll fenn kölcsönhatás, és ebben a kölcsönhatásban a 'külvilág' az aktív, a zárt rendszer a passzív fél. Valójában azonban ilyen tulajdonságokkal rendelkező zárt rendszerek alig léteznek, ezek is csak bizonyos megközelítésben és bizonyos pontossággal tekinthetők zárt rendszereknek, tárgyakká, gépeknek. Jól példázza ezt, hogy a „tárgy” és a „gép” fogalma ma is elsősorban az ember által konstruált mesterséges objektumok világát jelöli, és a természeti világ öntevékenysége, egymásra hangoltsága még ma is szembeötlő. Fordítva: nem a zártság, elkülönültség, hanem a széleskörű összefüggés, kapcsolatban állás, lényegi kölcsönhatás a jellemző a természeti rendszerek között, a testvériség, nem pedig az eddig uralkodó szemlélet szerinti idegenség, hatalmi alárendeltség.

Minél szűkebb, kézzelfoghatóbb, anyagibb, pillanatra leszűkítettebb jelenségkörben vizsgálódunk, annál inkább élettelennek nevezhetünk egy rendszert, hiszen a vizsgálódás körének leszűkítése egyben a jelenségek egyre nagyobb körének kirekesztését is jelenti. Bármilyen rendszert, akár az embert is, ha pillanatfelvételné vizsgáljuk, akkor minden tudati és biológiai tevékenységétől eltekintünk, kimerevítjük, mint egy fényképet. Viszont minél teljesebb, átfogóbb vizsgálódásunk köre, annál aktívabbnak, élőbbnek találhatjuk ugyanazt a vizsgált rendszert. A legátfogóbb rendszer, a Világegyetem, a kozmikus anyagfogalom kell tehát a legaktívabb, legélőbb legyen, ha a jelenségvilág egészét figyelembe vesszük!

Az élet az elektromágneses terek segítségével fejlődik ki a magból, és így a kozmikus anyag aktivitásáért is részben az elektromágneses terek felelősek. Zárt rendszernek tekinthető-e az elektromágneses tér? Egyáltalán nem, ugyanis minden töltés elektromágneses tere kiterjed a Világegyetem egészére. Passzívnak tekinthető-e az elektromágneses tér? Egyáltalán nem, mert minden töltés elmozdulása az összes többi töltés elektromágneses terében azonnal elektromágneses teret hoz létre. Ez az elektromágneses indukció jelensége. Ha ilyen jelenség létezne a tárgyak világában, akkor az egyik tárgy elmozdulása azonnal tárgyakat hozna létre az összes többi tárgy környezetében, egy szék elmozdítása székeket hozna létre a fürdőszobában, az előszobában, a szomszédnál, és az egész Világegyetemben. Az elektromágneses tér tehát szélsőségesen aktív, maga a megtettesült öntevékenység. Ha meggondoljuk, hogy a részecskék végső soron az elektromágneses tér fókuszai, és energiájukat nem belül, hanem kívül, az elektromágneses tér egészében hordják, akkor ez az aktivitás mindjárt érthető lesz - hiszen a részecskék eszerint nem befelé forduló, bezárkózó erőhatásokat jelentenek, hanem elsősorban kifelé forduló, kint hordott energia-mezőt.

Az ilyen aktív, öntevékeny terek kutatása a mai tudomány izgalmas, új fejezete, olyan újabb tudományágak megjelenéséhez vezetett, mint pl. az új energiák kutatása, vákuumfizika, skalár-elektromágneses tér-fizika, stochasztikus elektrodinamika, a szabad akarat biológiája, kollektív tudati erőterek fizikája - tudományágak, amelyek átfogóbb képet adnak az emberről és az Univerzumról az iskolában tanultnál. Az ember lényegénél fogva összekötött a természettel, és az emberiség rendeltetése, hogy a Természetet, a Kozmoszt emberi kitejesedéssel tegye élőbbé, egészsé, hogy az Ember és a Természet egész-sége a belső és a külső világ között élő, fényes kapcsolatot jelentsen.

Internet címek:

Institute for New Energy: <http://www.padrak.com/ine>

Elektromagnum: <http://nucleus.ibg.uu.se/elektromagnum/physics>

Tom Bearden: <http://www.hsv.com/writers/bearden/tommenu.htm>

Irodalom:

Grandpierre Attila: The Physics of Collective Consciousness. World Futures. The Journal of General Evolution. 1997, Vol. 48, pp.23-56.

A lélek és az elektromágnesesség²

Nem tudjuk, mi is a lélek, a szellem, a tudat. Nem tudjuk, végső soron egy anyagi természetű tényező munkál-e bennünk, ami az anyagi folyamatokat bennünk számunkra hozzáférhetően irányítja, befolyásolja, vagy valami testetlen, anyagon túli tényező. Mindenesetre az, hogy tudatunk képes testünk anyagára hatni, anyagközelivé, bizonyos értelemben anyagivá teszi. De miféle természetű lehet ez az anyag? Mert hogy nem lehet a materializmus élettelen, életidegen anyaga, az biztos. A lélek természetéhez tartozik, hogy érzéseinkre, vágyainkra, akaratunkra hallgat. És ha belegondolunk istenigazából, érezzük, hogy a lélek életünk legfőbb hajtóereje, amely minden életre vágyik, mindent ki akar próbálni, mindent át akar élni, az élet dicsőségét akarja inni, egészen a képtelenségekig, a lehetetlen megkísértéséig. Ez a lélek igazi arca! De öntevékeny, önteremtő gazdagságvágya csak akkor érvényesülhet, ha **szabad**, ha **könnyed**, ha bárhová, ha **mindenhová elröpülhet**. Ezek a lélek legfontosabb ismertetőjegyei. Mindezt a tudósnak is fontos lenne tudnia, hogy tudja, miféle jelenséget is akar leírni és megmagyarázni. A tudat természete persze - épp szabadsága, könnyedsége miatt - tudománytalanak tűnhet, annyira eltér a merev, becsontosodott, tárgyszerűen adott valóságától. De mindezek a „valóság-nélküli, költői” tulajdonságok leírhatóak a tudomány olyan új ágainak kifejlődésével, mint az Új Tudomány, amelynek fogalmi és szemléleti alapjai is megújultak. A tudat önállósága, szabad alakfelvétele a nemlét határán a legkönnyebb - nem gondoljuk, hogy lelkünk bármikor képes hegyé válni az orrunk előtt, de madárként vagy légies tüneményként gyakran képzeljük magunk elé. A szabadság a képtelenség határainak módszeres súrolásában, határainak kitágításában, az elképesztő összjátékban a legteljesebb, a lélek szabadsága a legvégtetesebb megvalósulásban, a kozmikus létmámor legmagasabb értelmében a legfényesebb. A lélek igazi természete a váratlan kiteljesedés, az ünnep, a kozmikus sorsközösség, a tűzbenmenő, tűzben felragyogó, felvillanyozó, felemelő vágy röpítése.

A lélek, a szellem, a tudat, vagy legalábbis anyagi kesztyűje, vizsgálataink alapján elektromágneses természetűnek tűnik. A fák egészét elektromágneses tényező vezérli (lásd G. A.: A Hold titokzatos, Harmadik Szem, 1996/1). A sejtek életét, a molekulák, az atomok szerveződését elektromágneses rádióvevő irányítja. A Föld, a Hold, a Nap tevékenységét, változásait az elektromágneses tér váltja ki. Lehet, hogy a lélek elektromos természetű? Ez megmagyarázná a lélek légies természetét. De ad-e magyarázatot a lélek, az érzés, a megfogalmazódó érzés szabadságára?

Ha a lélek lelki jellemzőiből akarunk fizikai megismerésre jutni, akkor olyan fizikai tulajdonságokkal rendelkező tényezőt kell keresnünk, amely a lélekhez hasonlóan könnyed, szabad, öntörvényű, messzeható, röpülésre hajlamos. De létezik-e ilyen fizikai tényező? Igen, és ez az elektromágneses tér. Az elektromágneses hatás nagyon finom, láthatatlan, **testetlen**, ugyanakkor nagyon is valóságos. A lélek testetlensége, könnyedsége elektromágneses természetével fizikai magyarázatot kaphat. Feynman hasonlata nyomán, ha két ember karnyújtásnyi távolságra állna egymástól, és mindegyiküknek egy százalékkal több elektronja lenne, mint protonja, a taszítóerő olyan nagy lenne, amely elég lenne egymilliárd felhőkarcoló 100 kilométer magasba emeléséhez! A hétköznapi életben persze ritkán lép fel észrevehető fizikai taszítás vagy vonzás az emberek között. Ennek az az oka, hogy elektronjaink és protonjaink száma szinte pontosan egyenlő. De még elektromosan semleges testek között is felléphet elektromágneses kölcsönhatás. Ha a testekben elektromos áram folyik, ezek az áramok

² Megjelent: Természetgyógyász Magazin, 1998 április

mágneses teret hoznak létre maguk körül, s ezek a mágneses terek a test határain kívül is mérhetők. Bár az áramok mágnes terei a távolsággal gyöngülnek, de csak végtelen távolságban válik nullává.

Az élő szervezetekben, az égitestekben, sőt az élettelen rendszerekben is (G. A.: A Kozmosz biológiai hatásai, Harmadik Szem, 1996 január-szeptember) elektromos áramok folynak, s ezek szabályozzák az adott szervezet belső indíttatású változásait. Ha tehát a lélek, a szellem elektromágneses hordozót is igénybe tud venni, vagy maga elektromágneses természetű, akkor lelkünk, szellemünk tevékenysége, rezdülései testünk határain túl is léteznek, kiterjednek az Univerzum egészére. Így tehát lelkünk rezdülései szervezetünk elektromágneses tevékenysége következtében szétterjednek, mint a hullámok a tóban úszó hal körül. Mindannyian a világ-szellem tavában fürdünk. Gondolataink, és különösen képekben is megfogalmazódó érzéseink tehát képesek áthatni egymást. Lelkünk valóságosan össze tud kapcsolódni, áthatni egymást, mint minden részletében eleven, figyelemre, érzékelésre képes kép, eleven táj, amelynek minden részlete maga is fényforrás, belső tűző Nap. Ezzel a lélek mindenhová elröpítő ismertetőjegye is fizikai magyarázatot kaphat. De lehet-e fizikai magyarázatot adni a legkevésbé anyagnak tűnő tulajdonságra, az akarat, a gondolat, a lélek szabadságára?

Igen! A legújabb kutatások bebizonyították, mérésekkel és elméleti számításokkal egyaránt, hogy egy elektromos töltéssel rendelkező rendszer képes tömegközéppontját külső segítség nélkül felgyorsítani, ha a vákuumhoz képest abszolút mozgásban áll. Ennek oka, hogy amíg az Ampere-erő teljesíti a hatás-ellenhatás newtoni egyenlőségének követelményét, addig a Lorentz-erőre ez a követelmény nem teljesül. Mégis, mindkét erő fellép meghatározott feltételek között, s hogy éppen melyik, azt a vákuum energetikai mezőjével fennálló kapcsolat szabja meg. Az öngyorsítási képesség pedig spontán jelenségek fellépéséhez vezet. Ez a nemrég felfedezett tény (Patrick Cornille: The Lorentz force and Newton's third principle, Canadian Journal of Physics, Vol. 73, 619-625, 1995) a szabad akarat fizikai értelmezésére is módot ad! Az anyag tehát - meghatározott feltételek között - spontaneitással, szabad akarral rendelkezik!

A lélek tér-jellege azt is jelenti, hogy az ember nemcsak levegőfelvétele és táplálkozása, anyagcseréje miatt nyitott rendszer. Az ember belső tudatállapotai, belső érzékelése is nyitott a külvilágra, a külvilág emberi tényezőire! Nemcsak a társadalom tudati erőterei, hanem a természet elektromágneses- és vákuum-erőterei is átjárják belső világunkat, s ezek mindig képesek a társadalom manipulációtól, a torzító hatásoktól mentesíteni, meggyógyítani bennünket, ha mozgósítjuk belső világunkat és ráhangolódunk legmélyebb, természeti adottságainkra. Az ember lényegi nyitottsága nemcsak társadalmi, hanem természeti eredetű is, és így a társadalmi manipuláció soha nem lehet teljes, a negatív utópiák, a „mad max” világ, a pénz és a hatalom körül forgó világ soha nem lehet biztos uralmának megalapozásában. A Természet bennünk és általunk él, és képes meggyógyítani a mégoly beteg és elfajzott társadalmat is - ha hallgatunk hívó szavára.

Internet címek:

Institute for New Energy: <http://www.padrak.com/ine>

Elektromagnum: <http://nucleus.ibg.uu.se/elektromagnum/physics>

Tom Bearden: <http://www.hsv.com/writers/bearden/tommenu.htm>

Társas hatás³

Miért van az, hogy a csecsemő hirtelen izgatott és boldog lesz, amikor meglát egy új arcot? Miért lesz izgatott az iskolásfiú, ha új társaságba kerül? Miért kezdi el magát produkálni magát a kisgyerek, ahogy idegenek jönnek hozzá? Miért tartjuk legnagyobb ünnepeinket közösségben? Miért tartozik a nagy öröm természetéhez, hogy megosszuk egy embertársunkkal? Egyáltalán, honnan az öröm társas jellege? Miért képes egy társaság már pusztán jelenlétével egy csapásra felderíteni hangulatunkat?

A létezés alapvetően társas jelenség: a létezés alapjelensége a létezők magas száma, a létező elemek változatossága, és kölcsönhatásaik növekvő fokú gazdagsága. Egy új szintű lételem (például csillag, bolygók, élet - egy új társ) megjelenése nemcsak egy új létszintet nyit meg, hanem egyben a már létező létszintek kapcsolódási lehetőségeit is megnöveli. A társas jelenség az élővilág evolúciójában is megnyilvánul. Az evolúció során az agy fejlettségének el kellett érnie egy bizonyos szervezettséget ahhoz, hogy a tudat és az öntudat megjelenhessen. A tudatot hajtó szervezőerő megnyilvánulásának feltétele az agy idegsejtjeinek, és különösen az idegsejtek kapcsolódásainak megfelelően magas száma.

A társas hatás a hozzánk legközelebbi létszinten, a pszichológiai létszinten ismerhető fel legközvetlenebbül. A modern pszichológiában először Norman Triplett ismerte fel 1898-ban, hogy sok kerékpáros nagyobb sebességet ér el, mikor versenyez, mint amikor csak az óra az ellenfele. Chen 1937-ben kimutatta, hogy együtt dolgozó hangyák fejenként háromszor annyi homokot ásnak ki, mint egyedül. Lewis Thomas biológus felismerte, hogy „egy magányos hangya a mezőn nemigen tekinthető olyan lénynek, mint akinek elméjét határozott szándék vezeti. Valóban, mindössze néhány idegsejt alkotja agyát, amelyeket idegszálak kötnék össze - így nem tekinthető elmével vagy gondolattal rendelkező lénynek, inkább egy lábakon járó idegdúcnak. Négy vagy tíz hangya együttese, ahogy köröznék egy rovar tetem körül, már inkább tekinthető egy gondolat kifejeződésének. Tapogatóznak, taszigálják a tetemet, lassan felvonszolják a dombra, de mintha vaktában cselekednének. Csak amikor hangyák ezreinek sűrű tömegét látod, ahogy összezsúfolódnak a domb körül, befeketítve a földet, akkor kezded felismerni az egész mivoltát, és ekkor ezt az egységes élőlényt gondolkozónak, tervezőnek, számításokat végzőnek észleled. Ez egy intelligencia, egyfajta élő kompjúter, darabjai csúszva-mászva hajtják végre a bölcs értelem döntéseit.” Dashiell 1930-ban felfedezte, hogy nemcsak az aktív, de a passzív társak is serkentik a teljesítményt. Reutler 1928-ban kísérletileg igazolta, hogy egy kísérleti személy izmainak összehúzódása kiváltja egy másik zárt szobában tartózkodó, az előző személlyel semmilyen kimutatható kapcsolatban nem álló személy hasonló izmainak összehúzódását. Stefán Figar 1959-ben bebizonyította, hogy a mentális tevékenységeket kísérő testi változások (például a belső beszédet kísérő önkéntelen gége-feszülések) könnyen átvivődnek másik kísérleti személyekre, függetlenül attól, tudnak-e ezek az egésztől vagy sem.

Gordon W. Allport (1961) észrevette, hogy a fejlődő kisgyermeknél más emberek érzékelése jóval előbb fejlődik ki, mint önazonosságuk tudata. Személyiségük határai lényegében még nem zártak, közvetlenül érzékelik a számukra fontos emberek rezdüléseit, érzelmi változásait. Ez lehet az oka az óvodákban gyakran megfigyelt „érzelmi járványoknak”: a

---

³ Megjelent: Természetgyógyász Magazin, 1998 július

gyermeknek együttérzése olyan fokú, hogy könnyen sírva fakadnak vagy nevetésben törnek ki csak azért, mert egyik társuk így tesz.

Mindannyian ismerjük az ásítás ragadós természetét. Ha az osztályban egyvalaki ásítani kezd, hamarosan átragad az ásítás környezetének jelentős részére. Aztán itt a nevetés ragadós mivolta. Valaki előttünk érthetetlen módon elkezd nevetni valamin, amit mi nem is ismerünk, és egyszer csak egy idő múlva azon kapjuk magunkat, hogy mi is együtt nevetünk vele, anélkül, hogy tudnánk, min is nevetünk, és ezen most már még jobban nevetünk. G. Clauss, H. Hilbsch „Gyermekpszichológia” c. könyvükben pedig egyenesen a következőket írják: „Serdülőkorban gyakran egész osztályok ún. „tömeg-állapotba „ kerülnek. Ezen olyan magatartást értünk, mely kölcsönös **érzelmi fertőzés** (G. A. kiemelése) következtében jön létre. A prepubertás során különösen erős hajlam mutatkozik az ilyen értelmű „tömeggé válásra”. Világítsuk meg ezt a „zajmámor” példájával. Előfordul, hogy egy osztály egészen „kijön a sodrából”, hihetetlen lármát csapnak, vad táncokat lejtenek, ritmikus mozgásokat végeznek, vagy csak egyszerűen vad összevisszaságot produkálnak. Ilyenkor a felfordulás orgiájában **minden** tanuló részt vesz, még olyanok is, akik erre egyébként nem hajlamosak, és akik magatartásukat utána rögtön meg is bánják.” Úgy tűnik számomra, ez a jelenség valahogy a dionüszoszi ünnepekre hajtó vággyal rokon, a közösségi ünnepek, a merev keretből kitörni igyekvő általános újjászületés vágya, az idő egyöntetű folyása elleni lázadás vágya hajtja.

A rendkívüli viselkedés áttevődése a környezetre a megfigyelések szerint ugrásszerűen könnyebbé válik a résztvevők számának egy bizonyos küszöbértéke felett. A pszichoanalízis során az indulatátvitel hasonló jelenséget takarhat: **érzések átvitelét** egyik emberről a másikra. Vekerdy Tamás híres könyvében (A színészi hatás eszközei - Zeami mester művei szerint, 1974) amellett érvel, hogy „a színész háromféle módon hat a közönségre: szóval - hallás útján; mozgással - látás útján; telepatikusan - érzékszerveken kívüli érzékelés útján”. Kurt Teppenheim: A hipnózis magasiskolája c. könyvében ír hasonló tömeg-effektusról: „A csoportban alkalmazott hipnózis hatása nagyon megnövekedett a „szellemi fertőzés” és a viselkedés „példakövetése” miatt.” Tehát ez a „fertőzés” szellemi, és/vagy érzelmi természetű! Ehhez a szellemi hatásnak, érzésnek képesnek kell lennie áttérjedni egyik egyénről a másikra - ez pedig az elektromos vagy gravitációs erőterben tovaterjedő hatásokra emlékeztet. Úgy tűnik, a tudati erőter nyomaira bukkanunk, mégpedig különös módon épp a sokat csepült - de talán részben indokolatlan - tömeg-hatásban, és a társ-hatásban.

Vizsgálataim szerint a Közös Tudatmező kölcsönhatásai - az elektromágneses indukcióhoz hasonlóan - természetes feltételek között felvillanyozó hatásúak. Ez azt jelenti, hogy egy érzésünk, gondolatunk megszületése nemcsak magunkban, de hasonló érdeklődésű embertársainkban is felvillanyozó hatást kelt. Ahogy ezt értelmezni igyekszik, társunkban hasonló gondolatok fénye gyullad ki, és gondolatainak bioáramai olyan mágneses teret hoznak létre, amely visszahat ránk, és tovább erősíti azt a felvillanyozó hatást, amely gondolatainkat még messzebb röpíti. **A gondolatok társas hatása egy gyakorlati szellemi örökmozgót képes működésbe hozni!** Ez a szellemi örökmozgó hajtja az emberiség egyik legnemesebb törekvését: a megismerés, a világgal összekapcsolódás vágyát.

A bioelektromosság tudományának eredményei⁴

Az élő kozmikus rádióadó-vevők fizikája

Mindannyian tapasztaljuk, hogy szervezetünk működése, közérzetünk és hangulatunk függ az időjárástól, a frontátvonulástól, a mágneses vihartól. Kevesen tudják azonban, hogy ezekért a változásokért elsősorban a légköri elektromosság a felelős. Viharmentes időben is 100 Volt feszültség esik a magasságkülönbség minden egyes méterén, de viharok idején az elektromos tér gyorsan és jelentősen változik, és ennek a tapasztalat szerint jelentős biológiai és mentális hatásai vannak, mint például a fejfájás, nyugtalanság, izgatottság. Kimutatták, hogy az elektromágneses tér változásai különösen erősen hatnak az agyra és az idegrendszerre. A növények és állatok viselkedése gyakran figyelemreméltóan megváltozik a vihar előtt.

De viharmentes időben is jelentős szerepet játszanak a Föld ionoszférája és felszíne között fellépő elektromágneses hullámok. Ezek fénysebességgel futják körbe a Föld 40 000 kilométeres felszínét, azaz egy másodperc alatt 7-10-szer futnak el egy adott hely fölött. Ezeknek az ún. Schumann-hullámoknak a rezgésszáma tehát megegyezik az emberi agy alfa-hullámjainak 7-10 Hz-es rezgésszámával. Mivel az alfa-hullámok az álom és ébrenlét határán, különösen fogékony és képzeletgazdag tudatállapotot jelentenek, érdekes, hogy nemcsak az agy és a Schumann-hullámok rezgésszámai, de időbeli változásuk jellege is hasonló, akár csak a mély alvásnak megfelelő agyi delta-hullámok és a viharok termelte elektromágneses hullámok rezgésszáma és lefutása.

A fák törzsére helyezett elektródok a fák életciklusainak kozmikus ciklusoktól függését mutatják, a holdhónaptól, a napévtől és a 11 éves napciklustól. Burr és Ravitz vizsgálatai megmutatták, hogy ezek a kozmikus ciklusok jelentős szerepet játszanak a kórházi betegfelvételek számának és a pszichiátriai betegek állapotának alakulásában. Ezek az eredmények jelzik - többek között - a **geofizikai, légköri, kozmikus jelenségek kapcsolatát a biológiai és pszichikus folyamatokkal**, szükségessé téve egy átfogó, új tudományág, a kozmo-bio-pszichológia kidolgozását.

Ismeretes tény, hogy az élőlények testi sérülésekor szervezetük elektromos áramot termel. A szalamandra vagy a gyík farkának letörése után megindul regenerációban az elektromos áramok játszanak irányító szerepet. Kimutatták, hogy a giliszta fejének vagy farkának levágása után, ha külső elektromos teret hozunk létre a giliszta hossz tengelye mentén, ennek polaritásától függ, hogy fej vagy fark fejlődik ki a vágás helyén. Kísérletekkel megmutatták, hogy ugyanazon a helyen ismételtén fark vagy fej nő ki egyszerűen az alkalmazott külső elektromágneses tér irányításától függően.

A tengeri szivacsok soksejtű élőlények, amelyeket ha szitán átpasszírozunk, sejtjeik különválva szétszélednek. Egy idő után azonban a sejtek ismét egymás felé indulnak és újból összeáll a tengeri szivacs szervezete. Kísérletek szerint ezt az újraegyesülést a szivacs sejtjeinek elektromágneses jelei vezérlik. Egyes növények növekedését jelentős mértékben meggyorsítja egy külső elektromos tér. Külső mágneses tértől elszigetelve sok élőlény fejlődése teljesen megáll. Tudományos publikációban vizsgálták az összefüggést az akceleráció, az ember huszadik századi testmagasságnövekedése és a környezet elektromos zajszintjének emelkedése között. Kimutatták, hogy a bioáramok szervezik meg az idegrendszer kialakulását, így

---

⁴ Megjelent: Természetgyógyász Magazin, 1998 február

például a béka petesejtjének elektromos tere alkotja a béka fejlődő idegrendszerének tengelyét. Az emberi szervezet olyan belső folyamatai, mint például a tüszőrepedés, a szervezet elektromágneses alapszintjének napról-napra történő mérésével előre jelezhető. Az embriók fejlődéséért és az egyes gének aktiválásáért is a bioelektromágneses terek a felelősek. A sejtműködésben az elektromágneses (EM) terek az irányító, vezérlő tényezők, megelőzik a fellépő fizikai és pszichikai változásokat. Az EM terek vezetik az enzimeket a sejtfa receptoraihoz. A legtöbb betegség az életfunkciók elektromágneses szabályozásának zavaraira vezethető vissza: így az allergia, a rák és a pikkelysömör is a szervezet sejtjeinek rádióadásainak vagy vételének gyengülésére, romlására vezethető vissza. Az élő szervezetek fejlődését, a hatalmas fák parányi magból elővarázslását az elektromágneses terek irányítják. Ezek a tények **a biológiai szabályozás elektromágneses természete** mellett érvelnek.

Az elektromágneses tér a pszichikai változásokban is jelentős szerepet játszik. Ezt a tényt használja föl többek között a hazugságvizsgáló gép. Az emberi szervezetben a fej és a kéz között mérhető feszültségkülönbség jellemző a szervezet érzelmi és egészségi fokára. Ravitz amerikai pszichiáter Burr kutatásai nyomán megmutatta, hogy a szervezet hosszútávú (másodpercnél hosszabb időtartamokon változó) elektromos alapszintje hipnózis idején jelentősen lecsökken, és egyértelmű kapcsolatban áll érzelmi életünk intenzitásával és pszichikai működésének szintjével.

A bioelektromosság gyorsan kifejlődő tudománya megmutatta, hogy az életjelenségek lényegi összefüggésben állnak a kozmikus, földi, bioszferikus, kollektív és individuális elektromágneses terekkel. A bioelektromosság tudományának elméleti megalapozása még távolról sem teljes, de a gyakorlatban már egy sor orvosi eljárás (biorezonancia-terápia, elektroterápia, magnetoterápia stb.) alkalmazza a szerzett felismeréseket. Mivel az elektromágneses terek nemcsak szervezetünk belsejére korlátozódnak, hanem biotereink ki is sugárzódnak és kölcsönhatnak a külső EM terekkel, ezért életünket képesek összekötni más élőlények hasonló tereivel és kozmikus erőterekkel. A bioelektromosság tudománya alapvető jelentőségű tudománnyá képes kifejlődni, hogy választ adjon az élet és a pszichikum természetének és működésének kérdéseire.

Irodalom:

Grandpierre Attila: A Kozmosz biológiai hatásai c. sorozat, Harmadik Szem, 1996 február-szeptember; további irodalmak jegyzékével.

Internet címek:

Institute for New Energy: <http://www.padrak.com/ine>

Elektromagnum: <http://nucleus.ibg.uu.se/elektromagnum/physics>

Tom Bearden: <http://www.hsv.com/writers/bearden/tommenu.htm>

A Világegyetem mindnyájunkat érintő, megfejtetlen talányai⁵

Bevezetés

Mi értelme van egy ilyen szinte megfoghatatlan valamivel foglalkozni, mint a Világegyetem? Különösen ma, amikor az embert a poszt-modern világ a végsőkig kifacsarja, beszippantja, a mindennapi gondokhoz láncolja? Éppen a mindennapokhoz, szűk látókörhöz kötődés egyre növekvő mértéke indokolja a végső kérdések tisztázását. Egész életünk a Világegyetemen alapszik, gondolkodásunkat, életvezetésünket pedig éppen a Világegyetemmél kialakított kapcsolatunk határozza meg. A Világegyetemmél kell foglalkoznunk ahhoz, hogy megérthessük, hogyan élünk, hogyan gondolkodunk, és hogy mások hogyan gondolkodnak. Ahhoz, hogy a világot, a társadalmat emberivé tegyük, ismernünk kell a Világegyetemet, a Természetet, az emberiséget, a mai társadalmakat, az individuum lényegét. Ahhoz, hogy megértsük, hogyan gondolkodnak az emberek, látást kell kialakítani. Ezt a látást pedig a gondolkodás keretei, viszonyai, alapjai gyűjtják ki. Minden gondolkodás erejét, látásának mélységét a valóság alapjaival törvényszerűen kialakított kapcsolataiból nyeri. A gondolkodást és a gondolkodás kereteit is ugyanis nem valami önkényes, tetszőleges cselekvés, hanem kikerülhetetlenül a világ felfogásának, érzékelésének lehetséges módjain, alapviszonyain alapszik. A Világegyetem alapkérdéseiben tudatunk alapviszonyai fejeződnek ki. Ezek az alapviszonyok a Világegyetem fogalmának lehetséges felfogási módjai, amelyek alig néhány alapváltozatot jelentenek, és így feltérképezhetők. Az így nyert térkép megvilágítja az Embert és a Világegyetemet, az Ember és a Világegyetem kapcsolatát, sorsát, és így lehetővé teszi az emberi gondolkodási rendszerek lényegének megragadását.

Minden gondolkodásnak alapokra van szüksége, és ezek az alapok a Világegyetem fogalmán keresztül közelíthetők meg. Még ha a gondolkodás valóban szinte önkényesen röpködne is a levegőben, ahhoz, hogy alapos legyen, alapra volna szüksége. De éppúgy, ahogy egy levegőben repülő valaminek alapozásra van szüksége, ez az alap szintén további alapozásra szorul, mert anélkül maga az alap is csak a levegőben röpköd. Mint ahogy a Föld röpköd a Világegyetemben: ahhoz, hogy valamilyen alapot találjon, kell a Tejút; ahhoz, hogy a Tejút valamilyen alapot találjon, és ne a vakvilágban lebegjen, szüksége van a Világegyetemre. Hogy a Világegyetem hol van, s hogy hogyan tudja megcsinálni azt, hogy ott röpköd a semmi közepén, az egy külön kérdés. A Világegyetem minden létező teret kitölt. Ahol tér van, ott már valami létezik, ott már jelen van a Világegyetem. A Világegyetem minden létező foglalatja, végső talaja.

Megint eljutottunk a Világegyetemhez - az egybeesés nem véletlen. Mindez azt mutatja, hogy szükség van egyfajta végső alapra, ami az alapokat is megalapozza. Még a felszínes, a megalapozatlan gondolkodásnak is van alapja, akkor is, ha ez nem látszik és nem derül ki rögtön; hiszen a megalapozatlan gondolkodás is, ahhoz, hogy gondolkodás legyen, bizonyos alapokat vesz fel, és ha nem maga veszi fel, akkor átveszi. Akik felszínesen gondolkodnak, azért gondolkodhatnak felszínesen, mert másoktól sok olyan irányt, viszonyulási, viselkedésbeli és egyéb indítást kapnak, amelyeket egy egyszer már valaki által gondolatilag kitalált és a végső alapokig végiggondolt. Vegyük például a mai világ legelterjedtebb gondolkodási rendszerét, a materializmust, amely szerint a Világegyetem lényegében zárt rendszerek

---

⁵ Megjelent: KAPU, 1998 március

halmazából áll, amelyek között nincsen közvetlen, lényegi kapcsolat, és amelyeknek különösen az emberrel nincsen semmiféle lényeges, és különösen nem személyes kapcsolata (lásd pl. a tudatunktól független, objektív, tárgyias-anyagi valóság képzetét). Ezt a materialista világnézetet is valaki először kitalálta, aztán elkezdte érvényesíteni, és mára ez annyira elterjedt, hogy ma nagyon sok ember hajlik sok esetben elfogadása felé, anélkül, hogy végiggondolná. Az ilyen ember valójában úgy éli az életét, olyan döntéseket hoz, amelyek mások által ezer évvel ezelőtt lerakott alapokon nyugszanak. Tehát még a felszínes gondolkodás is alapokon nyugszik. Ha nem lennének kész alapjai, nem lenne képes könnyedén gördülni, kerek mozdulatokat tenni. Sémái, rutin-gesztusai, belső irány- és irányváltozási rendszerei ebből a kész alaphoz merítik látszólagos vagy valóságos erejüket. Ezek az alapok azok, amikből megérthetjük, végül is hogyan gondolkodunk. A gondolkodás legvégső alapja pedig a Világegyetem, konkrétan az, hogy mit is értünk a Világegyetem fogalma alatt.

A Világegyetem fogalma

A Világegyetem fogalmát az emberiség kultúrtörténetében megdöbbentően kevésbé vizsgálták. A rendszeres tudomány és a filozófia a Világegyetem természetének vizsgálatával is adós. Ezeket a kérdéseket egyszerűen nem szokták megvizsgálni, hanem, például tudományos körökben, tudósok milliói minden további nélkül elfogadják gondolkodásuk kereteit a mai divatosakat, azt például, hogy ma materializmus az egyezményes végső paradigma, tehát a mai tudós munkájával ez vele jár. Ekkor pedig anélkül, hogy végiggondolnák, máris ezekben a fogalmi keretekben gondolkodnak; márpedig gondolkodásuk lényegesen meghatározza életüket, életvezetésüket is, és így ezeket az alapokat kell megvizsgálunk ahhoz, hogy valamilyen szinten megértsük gondolkodásmódjukat, életüket.

Az emberi gondolkodás végső alapja a Világegyetem fogalmával, természetével és azzal függ össze, hogy milyen kapcsolatunk van a Világegyetemmel és ezért az emberi gondolkodás csakis a Világegyetem fogalmának vizsgálatával érthető meg. Van-e valamiféle lényegi kapcsolatunk a Világegyetemmel, vagy a csillagos ég legföljebb egy szép látvány, vagy egyes materialisták számára még az se? Az ilyen ember az égre fölneézve azt mondhatja: „Olyan pettyes ez az ég; mitől ilyen pettyes? Miért nem csíkos? Valami különös jelentősége lehet ennek? Nincs, hisz valamilyennek lennie kell.” Lehet, hogy tényleg van olyan ember, aki így áll a csillagos éggel; ám az is lehet, hogy a Világegyetemmel valaki teljesen másfajta kapcsolatot tart fenn, egy sokkal mélyebb, teljesebb, elevenebb és jelentőségteljesebb kapcsolatot. Az Ember és a Világegyetem kapcsolata az élet legközpontibb és legfontosabb kérdése. Ha valaki enged a külső hatásoknak, és eldönti, hogy úgy fogja élni az életét, ahogy azt számára a materialista társadalom berendezkedése kínálja, akkor azt is vállalja, hogy lemond az élet emberi kiteljesedéséről, emberi kapcsolatait társadalmi, anyagi érvényesülése szolgálatába állítja, leszűkíti, anyagiassá teszi, életét egy olyan gondolat kifejeződésévé teszi, amit valaki valamikor gondolatilag megalapozott és aminek fokozatosan érvényt szerzett. Végső soron a Világegyetem és az Ember kapcsolata, a Világegyetem és a Természet kapcsolata hordozza az ember rendeltetését, az emberiség rendeltetését, személyes életünk jelentőségét és értelmét. Így tehát minden fontos kérdést, az emberek gondolkodását meg lehet érteni, ha ezeket a végső kérdéseket megvizsgáljuk. A társadalom, az egyes emberek, gondolkodásmódok megfigyelésével képet alkothatunk arról, hogy valaki hogyan gondolkodik, felszínesen-e vagy megalapozottan; ha megalapozottan, milyen alapon gondolkodik úgy; mindebből kiderülnek a leglényegesebb jellemzők, az, hogy valaki milyen ember, hogyan gondolkodik, hogyan érez, erősen vagy gyengén, finoman vagy durván, felületesen vagy mélyen, elevenen vagy gépiesen. Így jutottam arra a megdöbbentő következtetésre, hogy mivel ezek a végső kérdések meg-

világíthatóak, és mivel mindenkinek az élete, akár tudomása van erről, akár nincs, közvetlenül ezeken a pilléreken áll, ezért az emberek gondolkodásmódjuk szerint mindössze néhány fő osztályba sorolhatóak aszerint, hogy milyen viszonyban állnak a Világegyetemmel, a Természettel, hogy milyen helyet találtak maguknak a világban. A gondolkodás szempontjából leglényegesebb dolgok a végső kérdésekre adható válaszok fajtái szerint csoportosíthatók. Ha eddig végtelenül sűrű, kusza, áttekinthetetlen őserdőben tapogatóztunk embertársaink megismerésekor, most az őserdőből előugrik egy fényes, egy csapásra felismerhető arcú óslény, akit egy pillanat alatt felismerhetünk. A kérdés, hogy hogyan is lehetne megérteni egy ember gondolkodásmódjának lényegét, szinte megközelíthetetlennek tűnt, hiszen - úgymond - mindenkinek megvan a maga titka. De ez a titok aztán titok marad egy életen át, s végül is anélkül, hogy bárki a lényegét megértené belőle, az egész legtöbbször egyszerűen elsikkad. Hogy a mi életünk ne sikkadjon el a kezünk közül, és tudjuk, mi a fontos a számunkra, elsősorban ezeket a végső kérdéseket kell megvilágítanunk.

A Világegyetem egységes fogalma

Hogyan adható meg a Világegyetem fogalma? Vegyük először a Magyar Nyelv Értelmező Szótárát! Eszerint a világ „minden létező összessége a maga összefüggéseiben és rendjében.” Itt nem a társadalmi köztudatban szereplő, szokásos vélekedés vagy kép áll elénk, hogy a világ egyszerűen a létezők halmaza, és ezért túl sok teteje nincs is rajta gondolkoznunk. Itt nem arról van szó, hogy pusztán egy halmaz lenne; van valamiféle összefüggés és rend is a Világegyetemben; és épp attól Világegyetem a Világegyetem, hogy ez megtalálható benne. Hogy ez milyen összefüggés és rend, ezt persze ez a meghatározás nem világítja meg, ezt majd meg kell próbálnunk közelebbről megvilágítani. Végiggondoltam, hogyan lehet fogalmilag megragadni a Világegyetem lényegét. Meghatározásom szerint a Világegyetem minden létező egységes egésze. Ez a következőket jelenti. Tudunk róla, hogy a Világegyetemenk van anyagi természete; tudunk róla, hogy létezik tudat is a Világegyetemben. Tehát például a mai szokásos meghatározás, mely szerint a Világegyetem minden anyagi létező összessége, nem tartalmazza a tudatot, ilyen értelemben a tudat kikerül a Világegyetemből, és ha a Világegyetem a semmi közepén repked, akkor a tudat valahol a semmi perifériája felé szorul, különösebb kapcsolatban nem áll a semmi közepén ténfergő Világegyetemmel. Ez a vélekedés kirekeszti a Világegyetemből a tudatunkat; és hát próbáljon valaki olyan tudattal gondolkodni itt a Világegyetemben, ami ott van a semmi túlsó partján. Nem hiszem, hogy ez hasznos és alkalmas meghatározás. Ezzel szemben azt gondolom, hogy ha a Világegyetemet mint minden létező az egységes egészet gondoljuk el, akkor a Világegyetemben a tudat is benne kell hogy legyen. Bár a tudat lényegesen másfajta létforma, mint amit az anyag fogalma alatt értünk, mégis, ha a Világegyetem egységes fogalom, akkor ugyanúgy tudati is kell legyen, mint anyagi. A Világegyetemet mint egységes egészet tehát úgy kell elképzelni, és itt már észrevehető a logikai előrehaladás, hogy adott egy egység, egy rendszer, amiben jelen van a tudat, és jelen van az anyag, és a kettő egységet alkot, kölcsönhat úgy, hogy egymás lényegének meg tudjon felelni, hogy egységes, gyakorlatilag egylényegű rendszert alkothasson. A Világegyetem tehát egy olyan szerkezetű anyagrendszer, amelyen a tudat bárhol is hatást gyakorol, az anyag a hatásra lényegében megfelelő, aktív visszahatással válaszol. A Világegyetem tehát egy tudati vezérlésű anyagi rendszer. Ha a Világegyetem egészéről ezt a logikai úton nyert eredményt, ezt a képet kell alkotni, rögtön meg is mondhatjuk, van-e ennek a Világegyetem-fogalomnak valami megtapasztalható formája, vagy ez még továbbra is ott lebeg valahol a Világegyetem vagy a Semmi perifériáin. Arra a következtetésre jutottam, hogy létezik ma is az egységes Világegyetemenk egy tapasztalható formája. Ha elgondolunk olyan rendszert, ami egyszerre anyagi és tudati, eljutunk az élőlények, az ember, az emberi agy fogalmához, amely

szintén olyan, hogy hozzá kötődik tudatunk, és ahogy a tudat hat az agyra, úgy alakul az ember gondolkodása és viselkedése. Ha tehát logikai alapon megvizsgáljuk mindezt, arra az eredményre jutunk, hogy a „Világegyetem mint egységes egész” bennünk él és mindenki számára belső tapasztalati tény. A Világegyetem ősképe megmaradt az élőlényekben, miután az egységes ős-egészből széttagozódott különböző csillagrendszerekre, vagy újra fölépült bennünk, hogyha az evolúciót fogadjuk el; újra fölépült a Világegyetem ősfarmája, bennünk működik és annak segítségével élünk és gondolkodunk. Egy 1902-ben megjelent szótár (**ref.**) azt írja, hogy „néhány szerző a szellemi világot is beleérti [a Világegyetem fogalmába], mások az Istent is, egyesek még a szubjektív tapasztalatot is.” 1902-ben még beleértették; ma már az újabb lexikonokból az ilyen mély dolgokat kihagyják; a mai világ olyan szellemisséggel fejlődik, hogy ezen dolgokat már érdemtelennek tartja a gondolatokra. Érdekes, úgy látszik, ezek a néhány szerzőként aposztrofált, bizonytalan természetű szerzők, akiknek a nevét sem lehet tudni mert a lexikon szerzője nem tartotta érdemesnek megemlíteni, fölvetette a nem kizárólag anyagi Univerzum eszméjét. Még régebben Hésziodosz beszél egy olyan káoszról, amit egy 1968-ban megjelent angol szótár említ (**Paul Edwards: Encyclopedia of Philosophy**), amelyben a Világegyetem mint fogalom nem szerepel - próbáltam keresni kozmosznál, a kozmoszt mint olyat nem tárgyalja, de a káoszt igen, így a Világegyetemtől eljutottam a káoszhoz (az még szalonképesnek tűnt a hatvanas években) - és itt idézik Hésziodoszt, aki azt írta, hogy a „káosz az együtt létezett az el nem különült állapotú Világegyetemmel”. Ez érdekes, mert az el nem különült állapotú Világegyetem tulajdonképpen az az egységes Világegyetem, amihez én logikai úton jutottam el; Hésziodosz tudott valamit erről, hogy létezett egy ilyen el nem különült állapotú Világegyetem, amely „az örökkévalóságból származik és amely egy úrként jelenik meg. Amikor az ég elkülönült a földtől, akkor Érosz háttérbe taszította a Káoszt és ezzel szemben megalkotta a világot”. Rábukkantam egy könyvre, amit Szabó Attila írt Leibnitz létfilozófiájáról, és ebben a következőket találtam: „a Világegyetemben minden a legilleszkedőbbben kapcsolatos, egyetlen darabból való, mint egy óceán, s a legkisebb mozgás továbbterjeszti hatását minden messzeségig”. Ha egy követ meglökünk, az hozzáér egy másik kőhöz, az tovább a harmadikhoz, és amihez a második hozzáért, olyan kő, mely már az összes ilyen lökéseknek a nyomait valamilyen módon őrzi, tehát a Világegyetem összes mozgásának hatását tartalmazta az a kő, ami érintkezett, kölcsönhatásba lépett a másik kővel. „Leibnitz véget vet az egymagában álló, a világ nélkül felvett fundamentumok túlvilági létének.” - írja Szabó Attila Arról van szó, hogy a filozófusok évezredek keresztül olyan fundamentumokat, szubsztanciákat vettek föl, amelyeknek semmi köze nem volt a világhoz; kijelentették, hogy a lényeg az ez vagy az, s az a valami, az a fundamentum, az a szubsztancia, a lélek, az isten vagy az anyag valahol képzetesen ott lebegett a tudós szobájában vagy a fejében - valójában azonban semmi köze nem volt a Világegyetemhez. Ezek a fundamentumok valamiféle túlvilági létben, a Világegyetemen kívül lebegtek; ugyanehhez a gondolathoz jutott el Leibnitz is, hogy azok valami túlvilági létben, meghatározatlanul lebegnek, nem a valóságos összefüggésekben. „Az ontikus alapviszony, tehát a létezés legalapvetőbb viszonya, az a Világegyetem és a monászok, vagyis az egyedi létezők lényegi szintje között áll fönt. A Világegyetem csak egy a lehetséges sok Világegyetem közül; tartalmi természetét tekintve egy bizonyos strukturáltságban létezik” - bizonyos összefüggések vannak benne -; „bármi benne létezőnek legelőször is egyáltalán a Világegyetemet magát kell megjelenítenie, a totalitás mineműségének és meghatározottságának általában kell megfelelnie. A legelső abszolút teendő minden egyediség önmeghatározódásában az egész visszatükrözni, s felvenni magukba az egyetemes alapelveket, hogy egyáltalán megmaradni és beilleni tudjanak az őket körülvevő általános kontextusba”, összefüggésbe. Leibnitznél a Világegyetem a központi fogalom. Ez az egyetlen olyan ismert filozófiai rendszer, amely egy valóságos tényezőt helyez lényegi tényezőként a gondolkodáshoz, és nem

valami túlvilági tényezőt. Leibnitz épp ezért nagyrészt el is van felejtve, és a filozófusagyak javarésze tovább dolgozik a túlvilági megalapozásokon. Mit lehet érteni a Világegyetem fogalma alatt, mi az a tényező, ami a Világegyetemet egységes egészzé szervezi? Mi az az összefüggés, amelynek tegyük föl, hogy az elemeit még talán értjük, de hogy aztán mi hogyan szerveződik össze, és hogy milyen összefüggés is áll fent a Világegyetem részei között s a Világegyetem és miközöttünk, ezt közelebbről meg kell vizsgálnunk.

Ha a Világegyetem valóban egy egységes egész, akkor több kell legyen, mint pusztán részei összege. Akkor viszont mennyiben érthető meg a Világegyetem egésze részeinek vizsgálataiból? Nem lehet a Világegyetemet azon a módon elképzelni, mint ahogy mondjuk egy lóban élő élőlény, aki a lónak ismeri egy pár molekuláját, megpróbálja annak alapján elképzelni, milyen lehet a ló. Ha mondjuk három vagy négy fehérjemolekulát megismer, esetleg azt mondja, hogy a ló biztos egy hatalmas nagy fehérjemolekula; de hogy a lónak, a lóságnak mi a lényege, milyen és hogy néz ki egy ló, mit csinál, érez, gondol, hogyan telik az élete, milyen örömei, élményei vannak, ezt nem könnyű abból kisütni, hogy ott ül bent a kis elemi részecske és összeismerkedik egy pár molekulával. Ebből nem biztos, hogy el tudja képzelni azt, hogy a ló maga micsoda délceg tartású paripa, s hogy amikor az ember a hátán vágta, egy-két élmény megkönyékezi. Akkor viszont egyáltalán remélhetjük-e, hogy a Világegyetemet mint egészet valahogy megértjük? Mindenesetre ez a példa is mutatja, hogy itt magából az összefüggésből, abból, hogy a ló mitől ló, milyen szerkezete, fölépítése, összefüggései, létminőségei vannak, lehet igazán megérteni a természetét, és ugyanígy az összefüggéseket kell megvizsgálnunk, hogy megértsük a Világegyetem természetét.

A Világegyetem logikai természetete

A Világegyetem egy egyetemes fogalom; vannak még ilyen egyetemes, úgynevezett univerzális fogalmak, mint a gáz, az anyag, a fogalom, vagy a reális létező. Ezek is univerzálisok, a Világegyetem fogalma ettől mégis különbözik, mert nincs olyasmi, hogy minden gáz mint egész, minden anyag mint egész, minden fogalom mint egész vagy minden reális létező mint egész. A Világegyetem mint egész viszont létezik, éppen mert a Világegyetem mindent magába ölel és mindennek a szülője; mintegy szülői tényezőből, minden ebből származik, ezek a genetikai kapcsolatok (itt már vannak valamiféle kapcsolatok) fönnállnak. A Világegyetem nem valami zord rendszer, ami megszülte a természetet meg az emberiséget, és amely elzárkózik a továbbiaktól és mossa kezeit. Ezek a gyökerek élnek; és a Világegyetemnek léteznek egyfajta egyetemes szerveződési törvényei. A Világegyetem mint fogalom olyan különleges gyűjtőfogalom, amely önmagát alapozza meg. Az önmagát megalapozó fogalom fogalma még ismeretlen; a matematikában fölmerült egy ehhez hasonló fogalom, az önmagát tartalmazó halmaz fogalma, ez aztán egy csomó paradoxonhoz vezetett és megrendítette a matematika alapjait. Hogyan alapozhatja meg magát egy fogalmi létező? Most már ott tartunk, hogy a végső alapot kell megalapozni, de ebbe a problémába ütközünk. Mivel alapozható meg az, ami mögött nincsen több alap? Ez a látszólagos paradoxon feloldható - és erre a következő javaslatot teszem. Az a valami, ami a Világegyetemet meg tudja alapozni, nem más, mint egy olyan egyetemes szervező erő, ami hasonlít az emberi agy tudatvezérléséhez. Ismerünk-e olyan egyetemes szervező erőt, amely egyben teremtő erő is, és amely alkalmas a Világegyetem működésének egyfajta tudati vezérlésére? Menjünk tovább: miféle szervező erő vezérli a tudatot? A tudat fejlődésének egyetlen saját eredetű törvénye van, és ez nem egy értelemmel felfoghatatlan tényező, mert a tudat, a gondolkodás értelmi szerveződésének a törvényét úgy hívják, hogy logika. Minden más tényező, amely a tudatra hat, a külső érzékelés, a genetikai hatások: külső tényező; és mivel a Világegyetemen kívüli tényező nincs, ezért a Világ-

egyetemet vezérlő tudati tényező csakis a logika lehet. A logika tehát a Világegyetem létét fenntartó egyetemes elv. A logika a minden létező előképének lehetőségét tartalmazó összefüggérendszer. Minden összefüggés, ami csak létezhet, a logikában jelen van. Anélkül, hogy a logika létezne, a Világegyetem nem létezhet. A logika létezéséhez nem fér logikus kétség; logika nélkül létezésünk alaptalanná válna, a Világegyetem nem juthatott volna túl a pusztán esetlegesességen, és nem hozhatott volna létre életet, és tudatos gondolkodást.

Azt, hogy a Világegyetem végső alapja a logika, a következők is alátámasztják. A materialista világnézet szerint az emberi logika a tapasztalat során fejlődik ki, a világ tényei közti logika tapasztalati felismeréséből és ennek elméleti általánosításából. Ebből világos, hogy a materializmusban a világ logikája eleve adott, tehát a Világegyetem logikáját a materializmus eleve nem magyarázza, figyelmen kívül hagyja. A Világegyetem logikája viszont meg kellett előznie a Világegyetem anyagosságának megjelenését és kifejlődését. Ha ugyanis úgy képzeljük el az ős-Világegyetemet, hogy benne még nincsen logika, az anyaghalmozatok minden törvény nélkül keletkeznek és vetődnek össze-vissza (ahogy azt Eddington felvetette, **ref.**), minden törvény nélkül, összevissza cikáznak az atomok, véletlenszerűen, fogalmuk sincsen semmi törvényről, amit követni kell, nincsenek fizikai törvények, mert ha lennének, az már logikát jelentene. Törvények nélkül ezek a semmit nem tudó, semmit nem csináló anyagtömbök nem lennének képesek arra, hogy összeszerveződjenek valamivé, és maguk hozzák létre a törvényeket. A törvények eredetéhez kell visszamenni, a törvények eredete pedig a logikához vezet vissza, ami minden tudománynak is az alapja. A logika minden létezőnek végső alapja, így a logika a Világegyetem végső alapja.

De miféle tevékenység tulajdonítható a logikának, hogyan lehet elképzelni, hogy a Világegyetem a logikából ideugrott elénk, hogyan lett valóságos? Erre is adható válasz. A logika maga a világtitkok kifejeződése, a világrejtély testet öltött valósága. A logika a világrejtély és a világrejtély megoldása is egyben, a világrejtély mindenki által bármikor elérhető és mégis mindmáig megközelíthetetlen titka. Mivel a Világegyetem logikai alapon áll, ezért egyben titkos természetű is, mert a logika arra való, hogy föltárjunk vele valamit; és minél több mindent tárunk föl, annál tovább bonyolítjuk ezáltal a világrejtélyt és annál mélyebb titkok születnek meg, annál mélyebb dolgokra jövünk rá. Egy olyan képet kell alkossunk a logikáról, ami alkalmas arra, hogy a Világegyetem végső alapját megalapozza, ez pedig az, hogy a logika az őslétező világháló. A Világegyetem összes összefüggését, mindent, ami lehetséges, és mindent, amit valaha is megtudhatunk, tartalmazza a logika, mint az összefüggések ősvilághálója. A logika a Világegyetem fejlődésének és kibomlásának az útja. A logika a világ fogalmi héjának elvi foglalatja és ebből a fogalmi héjból kivilágló mag. A logika az anyag előtt létező létezési mód testet öltése és átköltözése a megvalósuló anyaghéjak világába. A logika a világhéjből kiüvöltő embrió, a világ megszületése előtti világ tisztán hallható hangja s a világ legvilágosabban fölfogható, legtisztábban megérthető hangja. Az egyetlen tárgy, ami csak logikával vizsgálható, a Világegyetem, mert a Világegyetem tiszta logika. A logika a Világegyetem őselve; a Világegyetem a logika kibomlása. A Világegyetem tehát a logika teremtő alkalmazása, amelynek minden következménye egyben minőségileg új feltételek megjelenéséhez is vezet. A Világegyetem fejlődése olyan sajátos állítások és feltételek láncolata, amelyben az állítások a feltételek korlátozó erejének kitágítására, s ugyanakkor jelentéstartalmat gazdagító szűkítésére irányulnak. A logika kiteljesedésének törvénye tehát az önfenntartás és az öntovábbfejlesztés elvét is tartalmazza. Mivel az önfenntartás és öntovábbvívés az élet ősi alapelve, ezért a logika hajtóereje az őselv alapelvét is tartalmazza. A logika tehát egy létezési tényező. A Világegyetem fogalmának logikai formájában benne rejlik a logikai kiterjedés, az egyről kettőre és többre jutás. A Világegyetem fogalmának logikai formájában benne rejlik a logika izzó láncfűzére, a tárgyiatlan világháló mindmáig feltérképezetlen logikája. A logika a

tárgyasulást megelőző eszmeiség tervrajza. A logika a világot átjáró tündéri teremtőerő kapcsolatainak izzó fonalrendszere, amely nem a tapasztalatból lett utólag kikaparva, ahogy azt a materialisták vélik. A logika maga minden lehetséges tapasztalat elvi sűrítőménye, cikázó gyorsfénye. A logika a legélesebben és legtisztábban létező erő. A logika a világ fénye a teremtés őskorából. A logika az éntudat előtti világ tudatos ereje. A logika a Világegyetem magzatburka és egyben személyiségünk középpontjába húzódó köldökzsinórja.

Átjáró a logikai és az ontologikus létszint között

Most pedig vizsgáljuk meg, hogy a logika hogyan tud átugrani a valóságba. Fölvetek egy példát; ez filozófiából így ismeretes: az ontologikus létszint és az episztemologikus létszint, vagyis az ismeretelmélet létszintje és a létezés létszintje - ez két különböző létszint, a kettő között csak tükröződési kapcsolat áll fenn s ez a tükröződés is elég homályos. Ha azt gondolom: esik az eső, ez különbözik attól, hogy ott kint ténylegesen esik az eső. Ha a gondolataimban esik az eső, és nem a külvilágban, akkor ez nyilván nem ugyanaz: ember, hát (benn) esik az eső, de (kinn) nem esik! Csak gondolod, hogy esik. De gondolom-e, hogy esik? Mert ha gondolnám, akkor gondolhatnám minden erőmmel, nem csak elképzelem vagy csak úgy, hogy „hopp, esik az eső, de nem is gondoltam komolyan”... Tessék, vegyük ezt komolyan, hogyha már gondoljuk, akkor gondoljuk komolyan! Essen az az eső, amennyire csak bír, teljes erőből, gondoljuk el az egészet, teljesen éljük bele magunkat, elevenedjen meg a belső világunkban! Ha tényleg és minden erőnkkel gondoljuk, ha megelevenedik bennünk, akkor talán ott kint is elkezd esni. Lehet, hogy mégsem, mert ugye ha kint esik az eső, akkor az nem csak nekem esik, hanem másoknak is esik, és lehet, hogy mások éppen azt „gondolják”, hogy nem esik az eső vagy süt a nap; ennek az lehet az eredménye, hogy összeütköznek a különböző esőesések és nemesések, és a végén vagy esik, vagy nem, mint általában. Talán lehet találni valami átjárót a belső eső és a külső eső között - de nagyon mélyre kell menni, hogy ezt a kapcsolatot megtaláljuk. Elképzelhetjük azt is, hogy minden ember azt mondja: próbáljuk ki, van-e átjáró a belső létből a külsőbe; és miután eddig azért nem esett a belsőtől a külső eső, mert összevissza gondolkodnak az emberek, és a fülük botját se mozgatják arra, hogy most essen vagy ne essen, ezért vagy az lenne az egyik lehetőség, hogy senki nem gondolna semmire és egy ember gondolna esőt - de ezt nehéz kivitelezni; inkább azt lehetne javasolni, hogy minden ember az egész világon hagyja, hogy teljes erőből, a belsejében, olyan eső essen, amilyen még kint sem esett soha, és ha ezután elkezd esni az eső, akkor el tudnánk dönteni: van-e átjáró. Míg ez a kísérlet le nem zajlik, addig szabad a gazda. Az átjáró föl van fedezve, kísérletileg próbára lehet tenni. Eljutottunk egy átjáró lehetőségéig; ugyanakkor azt is meg kell gondolni, hogy itt két különböző szintű létezésről van szó: fizikai és tudati hatásokról.

Nézzünk meg egy másik konkrét példát. Miért ugrottam a levegőbe, mi az oka? Ha most komolyan vesszük a dolgot, olyan komolyan, ahogy a külső létezőknek szokott komoly lenni „ott kint”, akkor hogy ontológiailag, fizikailag miért ugrottam én a levegőbe, arra ezen a létsíkon megvan a magyarázat: ténylegesen azért ugrottam a levegőbe, mert az az ételmennyiség, amit én elfogyasztottam délután, bizonyos molekulaátrendezések következtében végigadta az energiáját a láb izmainak, azok összehúzódtak, utána kisvártatva jött még egy kajaadag s utána így fölugrottam. Ez az oka; ez a szabatos válasz fizikailag megtámadhatatlan. Ténylegesen tényleg azért ugrottam föl, mert ez a molekulajáték az közrejátszott; de valójában azért ugrottam a levegőbe, mert nekem úgy tetszett. Úgy tűnik, a valójában meg a ténylegesen nem csak egymás ellenében lehet, hanem egymás mellett is. Megvan a válasz az egyik meg a másik szinten, mindkettő érvényes és a kettő között szemernyi ellentét sincs. Tudjuk, hogy a gondolati létszintet sokan illuzórikusnak tartják. Valójában azonban a lét egységes egységet

alkot; és a logika a világ elsődleges ténye, így a logikából le kell tudni vezetni a fizika törvényeit is. Ez lehetséges, hiszen például azt, hogy miért háromdimenziós a tér, abból vezetik le, hogy mivel a négydimenziós és kétdimenziós terekben az elektromágneses tér egyenletei nem írhatók föl olyan alakban, hogy az elektromágnesesség mint erő szerepet játszhatson, márpedig az elektromágneses erő lényeges az élethez, tehát a háromdimenziós teret kellett választania a fizikának. Van is egy ilyen könyv, Gorelik írta: *Miért háromdimenziós a tér?* **REF.** Tehát alapvető dolgok logikailag megközelíthetőek. Egy még mélyrehatóbb átmenet a tudati és a fizikai világ között az anyag részéről indul, tudniillik mit csinál az anyag? Mindenki látott már anyagot, van valami benyomása erről. Az anyag valójában bizonyos fizikai törvényeket, elveket követ. A fizika törvényei olyan rendkívül bonyolult törvények, hogy eddig kevesen vették a fáradságot, hogy megpróbálják megérteni, mit jelentenek. Ott vannak és kész, mit törődünk mi azzal: ez a leghelytelenebb, de legáltalánosabb hozzáállás.

De mi a jelentése a legalapvetőbb fizikai egyenleteknek? Lényegében mindegyik megmaradási tétel. Az égvilágon semmi különösét nem fejeznek ki, csak azt hogy minden megmarad, az energia, az anyag megmarad. Ezekre a látszólag banális állításokra vissza lehet vezetni minden mozgást. A megmaradási törvényeket aztán még tovább lehetett visszavezetni. A század elején Hamilton és Noether visszavezette az összes megmaradási tételt variációs elvekre, és egyetlenegy variációs elvből, a Lagrange-függvénnyel kifejezve egy variációs integrál alakjából az összes fizikai törvény levezethető. Lényegében ez azt jelenti, hogy a legkisebb hatás elvét követik a fizikai rendszerek, a legkisebb hatás elvét fejezik ki. A fizika arra kíváncsi, ami élettelen; az élettelen az nem élő, nem csinál semmit, nem keresi az érdekes, izgalmas dolgokat, hanem mintha minden szuszt kiszorítottak volna belőle, követi a legkisebb hatás elvét - de becsületére váljon, mert még mindig vannak elvei, tartja magát valamihez. Egy látszólag élettelen szék is miket csinál? Elveket követ, amit az emberek általában nem tesznek meg hasonló következetességgel. Hogy a Világegyetem anyaga ezzel a tulajdonsággal van megáldva, hogy képes elveket követni, ez azt jelenti, hogy az élettelen jelenség-világot átjárja egy elvi létszint; tehát a fizikai létszint és az elvi, a tudati létszint össze van kapcsolva, s az anyag, miközben szinte élettelenként visszahúzódik a létezés egységéből, a tudati létszint törvényeit követi, tehát az anyag lényegében tudati, logikai elveket követ, melyek tisztán tudati formában vannak megfogalmazva és abban megfogalmazhatók. Hogyan képes az univerzum anyaga tudati elveket követni? Csakis úgy, hogy a különböző létszintek között rendkívül érzékeny kapcsolat áll fent. A tudat képes hatást gyakorolni az anyagi folyamatokra - ez a hatás, ha egyáltalán észrevehető, rendszerint rendkívül gyenge. A Világegyetem mint egész, az ős-Világegyetem képvisel egy bizonyos tudati érzékenységet, azon kívül létrejött egy olyan Világegyetem, amiben elindult a tudat-anyag elkülönülés, de még ez az elkülönült anyagféleség is képes tudati elveket követni.

Átjáró az anyagi és a tudati világ között

Tehát van egy átjáró az anyagi világból a tudati világba, ezt pedig a következőképpen lehet elképzelni. Itt az anyag születésének problémájába ütközünk. Képzeld el a Világegyetemet úgy, hogy még nincs anyag. Az anyag előtt is létezik a Világegyetem, az ős-vákuum formájában, amit a fizikában a tömeg-nélküli skalár-potenciál ír le (lásd **G. A.: 1998**, Itzykson-Zuber: *Quantum Field Theory*), a kozmológiában ilyen tömeg-nélküli, működő, az anyagi világegyetemmel teljesen egyenrangú dinamikájú világmodell a deSitter-féle. De hogyan közelíthető meg logikailag az anyag előtti létezés? Ott, ahol nincsen anyag, csak a tudati őselet óceánja van; itt minden tudat, minden tiszta logika: tudati létezés, olyan, mint ami bennünk van. Ez

olyan, mintha mi magunk lennénk az élet forrása, mintegy ősforrások, anyagi test nélkül. Tegyük föl, hogy kilenc ősforrás ott úszik az őselet óceánjában; anyag színe-pora sehol. Az ősforrások bármit éreznek, gondolnak, vágnak, az magától valóra válik, ugyanúgy, mint egy igazi tökéletes belső világban. Azonban egyszer csak fölmerül az egyikben egy olyan vágy, hiszen logikáról van szó, hogy valamit megértsen. Mégis milyen ez a mi világunk, amiben élünk időtlen idők óta? Próbáljuk megállapítani, de ahhoz valami feltevésre szükség van, s majd leellenőrizzük ezt a feltevést. Fölteszi, hogy mondjuk a világ piros. Namármost az ősforrásoknak egyrészt látniuk, érezniük kell a többieket, kapcsolatban vannak velük, másrészt saját magukat is meg kell ismerniük; úgy lehetne elképzelni őket, hogy van előttük egy féligáteresztő tükör, ami átengedi a fényüket, ugyanakkor a kívülről jövő fényt is beengedi. Azáltal, hogy az egyik ősforrásban fölmerül az elképzelés, hogy a világ piros, tehát maga a sugallat, ezt, mivel minden mindennel közvetlen kapcsolatban van, megérik a többiek. Minthogy le akarja ellenőrizni, próbaútra bocsátja ezt a piros fényt, belső sugallatot. A többiek meg szintén törték a fejüket, hogy milyen lehet a világ, és egyszer csak látják, hogy onnan jön valami piros fény. Akkor lehet, hogy piros a világ? Igen. Abban a pillanatban, mikor ezt a többiek kimondják, ők is azt hiszik, hogy piros, öbennük is megszületett ez a pirosság, belőlük is egy ilyen fény jön ki, amit visszaver saját tükrük, és eljut a többiekhez is. Onnantól kezdve mindenki ezt hiszi, ez a meggyőződése, újra meg újra tapasztalják, és attól kezdve a világ piros. Így tud létrejönni egy anyagi minőség, egyfajta elképzelés, egyfajta határozottság; létrejön a valami világa, és a valami világában ezeknek a tudatoknak az együttműködéséből létrejön az anyag. Tehát van egy tudati átjáró, ami a tudat világából elvezet az anyag világához.

A Világegyetem érzésbeli természeté

A Világegyetem logikai természetű, ezt láttuk; de itt fölmerül, mivel érzésekről is szó van: lehet, hogy a Világegyetem érzésbeli természetű is egyben? Vizsgáljuk meg. Ha a Világegyetem mint esz tudati természetű, akkor belső tudati világunk többi tényezőjére is érzékeny lehet; valamire, ami nem tisztán logikai természetű, hanem ami érzés. Az érzéseknek is megvan persze a logikájuk - és ez természetes körülmények között a szavakba foglalható gondolkodással egyirányú. Lehetséges lenne egy efféle, a logikai objektivitáson túlmenő, sőt a legteljesebb szubjektivitásba hajló világnak, az érzések oly sokszor bizonytalanok és megbízhatatlannak tekintett világának kitenni egy ilyen emelkedett fogalmat, mint a Világegyetem? Hát hova akarom én lesüllyeszteni ezt a dicső, nagyon nagy és rendkívül súlyos, impozáns Világegyetemet, egy ilyen bizonytalan eredetű, tévedékeny dolognak kitenni; nem jelenti ez szükségszerűen a Világegyetem fogalmának összezavarását vagy leértékelését? Hogyan lehet a legszilárdabb létezőt, a Világegyetemet, a mai civilizációban a legbizonytalanabbnak tekintett létezővel, az emberi érzésekkel akár egy napon említeni? Mindenekelőtt vegyük fontolóra azonban, hogy a mai civilizáció szellemisége az embertelen és erkölctagadó materialista tudomány és technika bűvkörébe került. A materializmus szerint ugyanis gondolkodásunkért nem mi vagyunk a felelősek - gondolkodásunk egyszerűen egy objektív, tehát tudatunktól független folyamat. Tetteinkért tehát - egy következetes materialista szerint - nem vállalhatunk erkölcsi felelősséget. Nem csoda, hogy egy erkölctagadó kultúra tagadja az érzések szerepét, fontosságát a társadalomban, és különösen a merőben anyaginak tekintett Világegyetemben. Ezzel szemben vizsgálataim azt mutatták, hogy az emberi társadalmakban központi szerepet játszó közös tudatmező legfontosabb tényezője éppen az emberi érzés, és általában az érzés (ref.).

Vizsgáljuk meg, hogy állnak-e rendelkezésünkre bizonyítékok a Világegyetem lelki természetének kimutatására. Vegyük az első bizonyítékot: ezek a természetvallások bizonyítékai. Hogyan szerepel a Világegyetem, a csillagok világa az emberiség kultúrájának történetében? Minden természetvallás szerint a csillagos ég a menny, a mennyország, ahová lelkünk legszébb érzései, legnagyobb, öröklétre való érzései valók. Ha rendkívül boldogok vagyunk, ha úgy érezzük, boldogságunk egy életre szólóan besugározza lelkünket, ma is azt mondjuk: a mennyországban érzem magam. Az sem véletlen, hogy a szerelmesek legteljesebb érzéseik hatására ma is úgy érzik, választaniuk kell egy csillagot. Miért, mi történik attól, ha csillagot választanak maguknak? Mit tud tenni értük az a csillag? Nyilvánvaló, hogy a szerelmesek szerelmük örökké tartó szépségét érzik kigyújtva és biztosítva a csillag által. De ehhez a csillagnak meg kell éreznie a szerelmesek érzéseit, és tüzének ragyogásába kell fogadnia, át kell vinnie az öröklétre, hogy akkor is lángoljon ez az érzés, amikor a földi szerelmespár nem él már. Ez a szerelemcsillag az, amely ragyogásával az egymástól átmenetileg elszakadt szerelmeseket is összeköti és biztosítja érzéseik örökkévalóságáról, boldogságuk csodaszerű kiteljesedéséről. Menjünk tovább, másfajta bizonyítékokat is keressünk: keressük a mennyország nyomait a magyar népköltészetben. A régi korokban a népi érzésvilágban sokkal közelebb érezte magát az ember a csillagos éghez, mint ma. Más szemmel tekintett a csillagos égre, mint egy felszínes, materialista, elidegenítő tudással eltompított agyú-szemű mai ember. A magyar népköltészetben a csillagok ragyogása utat mutat a szegénylegénynek. De miféle utat, talán az éjszakában, az erdőben, hogy hazatalálhasson? Nem efféle földi útról van itt szó. Olyan utat, amely az érzések világában található, s amely szeretője felé vezet. Itt van ez a magyar népköltészeti kincs: „Csillagok, csillagok, szépen ragyogjatok / A szegénylegénynek utat mutassatok / Mutassatok utat a szegénylegénynek / Nem találja házát a szeretőjének.” Mit érzett, mit látott egy régi ember a csillagvilágba tekintve? A Muzsikás együttes Nem úgy van most, mint volt régen című lemezén az „Altató” c. dal szövege az ősi magyar népköltészetnek egy olyan remeke, amely egyenesen bevilágít a mennyek titkaiba. „Kimenék én ajtóm eleibe / Feltekinték nagy magas egekbe”-tehát olyan túlvilágról van itt szó, amely valóságos, az orrunk előtt van, sőt az orrunk innen a Földről már a túlvilág alját szagolja, mi magunk is benne vagyunk a túlvilágban. „Kimenék én ajtóm eleibe / Feltekinték nagy magas egekbe / Nyitva látám mennyeknek kapuját / Nyitva látám mennyeknek kapuját / Nyitva látám mennyeknek kapuját” - háromszor is kifejezi, hogy nyitva látta, mert valami megnyílik előtte - „Azon belül mennyeknek ajtóját / Azon belül egy kerek asztalkát / Azon vala egy rengő bölcsőcske / Bölcső mellett asszonyunk Mária / A lábával rengetgeti vala / A szájával fűdögálja vala / Aludjál el Istennek Báránya / Szeretettől jöttél a világra.” Miről van itt szó, miféle csecsemő bölcsője ring az égen, miféle csecsemő jött világra? A népdal címéből világos, hogy az altatót egy földi édesanya énekli saját földi csecsemőjének. Csakhogy olyan bensőséges szeretet köti össze az édesanyát gyermekével, mint a szerelmes lányt a mennyekkel, a csillagvilággal. Ugyanaz a bensőséges szeretet, ugyanaz az élmény, és ezért idéződik meg. A bensőségesség természete és jellege, a lét szerelme ugyanolyan erősen megvan a csillagvilág és a belső lényünk között, mint az anya és a gyermeke között. Ezáltal a csecsemőt maga asszonyunk Mária, vagyis a Boldogasszony ringatja az ég kapuja mögött, a csillagvilágban, miközben az édesanya itt a földön ringatja; mert igazi, tehát égi szeretetből jött a világra. Az igazi szeretet olyan, mintha az égből jött volna, mert az egész eget betölti, az egész Világegyetemet átjárja, úgy, ahogy a Világegyetem törvényszerűen átjár mindent, amit tartalmaz - kivéve azokat, akik tudatosan kiszorítják magukból. A csillagvilág és az érzések világa itt közvetlenül érintkezik, átjár egymásba, ahogy a kisgyerek álomba ringatózik és átúszik az egyik világból a másik, mennyei világba. Ezt a természetes, bensőséges tudást váltotta fel a mai világ elidegenedett tudása, és cserélte föl a csillagok bensőséges szemléletét a felfúvódott gázgömbök világára. A mai tudós azt látja, nézd, ott egy paca, egy felfúvódott

gázgömb, és arról annyit kell tudni, hogy annak a nyomása úgy nő, ahogy a középpontja felé haladunk - és így tovább. De a szerelem még a mai kultúrában is létezik, és a szerelmesek még ma is érzik a lelkünk mélyét az égi világgal összekötő szálakat, az átjárót. A természetes világképben a mennyország egyben lelkünk otthona, a túlvilág, ahová lelkünk visszatér földi mivoltunk halála után. Itt a túlvilág a szemünk előtt. Nem egy végsőkéig elvont, misztikus valami, hanem a legvalóságosabban létező, az orrunk előtt álló világ ez. És ezért mondja az édesanya a gyermekének, ugyanúgy, ahogy a szerelmes a párjának, hogy csillagom. Mert olyan bensőséges kapcsolatot érez szerelmével, mint lényre igazi fele a csillagvilággal.

Menjünk tovább: lássuk a mai kor bizonyítékait. A Spektrum Televízió 1997. december 22-i műsorában egy amerikai hipnózisszakértő nyilatkozott tudományos szakértelemmel a reinkarnációs hipnózisról szerzett tapasztalatairól. Azt tapasztalta, hogy a születés előtti, az életünket megelőző állapotról a hipnózisba került alanyok nyilatkozni tudnak. Fénylénypotróról nyilatkoznak, azt mondják, hogy ők fénylények voltak; olyan fénylények, akik saját maguk dönthették el, hogy ezt a fénylénypotrókat meddig tartják fent és mikor akarnak a földre újra visszajönni. Hol élnek a fénylények? Nem máshol, mint a csillagvilágban. Mondjuk a reinkarnációs hipnózissal kapcsolatban az embernek lehetnek rossz tapasztalatai, éppen ezért vegyünk további bizonyítékokat. Vegyük a személyes tapasztalat bizonyítékait. Magam szintén bizonyos tapasztalatokon átmentem, és sokszor megtörtént velem, hogy erős érzések hatására piros ponttá változtam, mint például egyszer Hamburgban, Markthalle-ban, olyan reggel három körül koncert közben - a Vágtázó Halottképek együttes énekese vagyok - a színpadon. Nem emlékszem, hogy jutottam át az átjárón, de ott éltem és minthogyha időtlen idők óta ott cikáztam volna. Egyszer csak megint elkezdődött bennem, hogy: na de mi vagyok, s ahogy elkezdtem ezen gondolkodni, a fényem kezdett kialudni; gondoltam, nem lehet ilyen durván nekimenni, megpróbáltam óvatosabban. Lényeg az, hogy lassanként kiderítettem, hogy én bizony egy úgynevezett élőlény vagyok, arra is rájöttem később, hogy egy ember vagyok, aztán arra is, hogy melyik ember, meg arra is, hogy én elvileg vagy gyakorlatilag ott fekszem a színpadon nyilván - hogyha nem vagyok ott lelkileg, akkor nyilván összeestem, a többiek meg ott fölém hajolnak... én ebből persze az égvilágon semmit nem láttam, viszont tökéletesen tisztán láttam, hogy ott cikázok a csillagok között; jó volt ránézni a csillagvárosokra, és, mintha elektromos szikrák pattognának, olyan kis csilingelő zenét hallottam... nagyon érdekes volt, szívesen ott maradtam volna, de gondoltam, hogy hát itt feküdni a földön egy koncert közepén, lehet, hogy már vége is a koncertnek vagy hívták a mentőket, szóval gondoltam, hogy vissza kell jönni. Nagyon nehezen vissza tudtam költözni, le tudtam fékezni a fénysebességről és valahogy itt elkezdtem kitölteni a testemet, s amikor már egészen kiterjedtem, akkor rájöttem, hogy én mozgok - és teljes erőből táncoltam. Ugyanakkor azt éreztem, hogy ha én most ugyanolyan erővel táncolok, mint amikor kilövődtem, lehet, hogy megint ki fogok lövődni, s akkor hogy fogok visszajönni, hisz ez is csodával határos, hogy vissza tudtam jönni. Próbáltam valahogy átvenni az ellenőrzést, lefékezni ezt a mozgást; végül mondjuk húsz percbe telt, amíg át tudtam venni az ellenőrzést az elszabadult testem fölött. Mások is voltak ilyen élményeim, s mindig hogyha nagyon erős érzéseket éreztem. Elmeséltem egy barátomnak, és azt mondja: Attila, ezzel nem vagy egyedül, nehogy azt hidd, hogy hülye vagy. Nikola Tesla az önéletrajzában írja, hogy amikor nagyon erősen fölkorbácsolódtak az érzései, piros ponttá változott és ott röpködött a csillagvilágban. Menjünk tovább. Az amerikai MC5 együttesnek - ők a világ egyik legvadabb együttese, akiket én rendkívül kedvelek - van egy számuk, a címe Starship, vagyis űrhajó. Szövege a következő: „Starship, starship babe, let me take where I wanna go (?) - Űrhajó, űrhajó kislány, vigyél oda, ahova menni akarok.” A szövegből később kiderül, hogy a szerelmi egyesülésben válik űrhajóvá a lány meg a fiú, és így járják be ketten a Naprendszer, az idők végtelenségét... az énekes ott imádkozik és könyörög és hentereg a Naprendszerben, hallani azt a hatalmas nagy teret, ahogy a zenekar

eljut oda és a Naprendszer bolygói között röpködnek... Ez se véletlen. Ez egy művészi megközelítés, de a művészi megközelítésnek is van valóságos talaja, különösen, ha olyasmiről van szó, ami lelki, tudati vonatkozású. A különböző fajtájú bizonyítékok a régmúltból és a mai korból egybevágnak, és azt mondják, hogy igen, a túlvilág itt van az orrunk előtt, a Világegyetem lelki természetű, és mi a lelkünket arra használhatjuk, hogy az igazi érzéseket érezzük, az élet arra való, így a természet akarata is benne van, érezzünk annyira, hogy essen az az eső; tehát az érzés ne egy felszínes valami legyen, ami egy fabatkát ér pontosan, ami ott lebeg teljesen közömbösen a környezete iránt, hanem ha gondolunk, érzünk valamit, érezzük elemi erővel. Ha elemi erővel érezzük, akkor be tudjuk járni a Világegyetemet és az személyesen rendelkezésünkre áll. Fedezzük föl a Világegyetemet, mozgósítsuk intuíciónkat, minden tudás egyik legfőbb kútforrását: van egy úrhajónk, egy lelki úrhajónk, amelynek az üzemanyaga a létszerelem, az érzékenység, a Világegyetem megtálosító szervezőereje. Fogjuk fel, hogy lelkünk egy valóságos úrhajó, amelynek az a rendeltetése, hogy összekössön bennünket a végtelenség és a Világegyetem titkaival, hogy beszáguldja velünk a világmindenséget. Az emberiség kultúrtörténetének bizonyítékai, a modern tudomány, a művészet tapasztalatai, úgy tűnik, ezt a világrengető tényt igazolják.

-&-